

STRAF!

Door u ben ik geen mens meer.
Ik ben de zure appel waar de
mensheid in moet bijten.
Op zoek naar feit en spijt.
Beducht voor straf en schuld.
Belust op raad en rust.

Uit Verweerschrift van de Rechter

Tom Lanoye

EDITORIAAL

Internering is geen STRAF!, maar een beveiligingsmaatregel die wordt opgelegd aan personen die een strafbaar feit hebben gepleegd en niet toerekeningsvatbaar worden verklaard omwille van een ernstige psychiatrische aandoening of een (verstandelijke) beperking.

De maatregel heeft de bedoeling om voor betrokkene een behandelingstraject op maat uit te stippelen met als uiteindelijk doel een veilige re-integratie in de maatschappij. Alle goede bedoelingen ten spijt, blijkt uit de praktijk dat internering zowat het zwaarste middel is wat het Belgische STRAF!recht tot zijn beschikking heeft, het zwaarste wat je iemand kunt aandoen omdat de maatregel van onbeperkte duur is en het behandelingstraject en het re-integratieproces enkel kan gerealiseerd worden mits er in de samenleving voldoende geïnvesteerd wordt in geestelijke gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen.

Eenmaal een internering is uitgesproken, volgt een lange zoektocht naar de meest geschikte en veilige behandeling voor de geïnterneerde persoon. Dan begint een arbeidsintensief multidisciplinair werk met raakvlakken in het recht en de criminologie, in de psychiatrie en psychologie, in de pedagogie en de ethiek. Dan ook moet Justitie een beroep doen op andere beleidsdomeinen als Gezondheid, Welzijn, Sociale Zekerheid,

Huisvesting...enz, waar zij geen vat op heeft, noch inhoudelijk noch financieel. Het uitzetten van een parcours voor de geïnterneerde persoon start veelal in de gevangenis. Dit is een plaats waar de vrijheid stopt bij binnenkomst en de persoon enkel zeker is dat onvrijheid wacht en dat hij/zij een 'tijdelijk bestaan van onbeperkte duur' begin te leiden.

De onzekere toekomst knaagt voortdurend en is ondraaglijk kwellend voor beschadigde en kwetsbare mensen.

Ondanks de nieuwe interneringswet en de oprichting van nieuwe forensische klinieken, verblijven nog steeds honderden geïnterneerde personen in een penitentiair milieu, waar ze niet thuishoren omdat ze er geen aangepaste behandeling krijgen.

De druk is echter hoog, want de opeenvolgende veroordelingen van België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en niet in het minst het moratorium van twee jaar dat aan België werd toegestaan om orde op zaken te brengen in de behandeling van geïnterneerde personen, vervalft in december 2018. De klok tikt... Heel STRAF! is het feit dat de verbodsbepaling van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, om personen te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, nog steeds sporadisch wordt overtreden, niet enkel in penitentiaire milieus, maar

ook in sommige psychiatrische inrichtingen, ondanks investeringen in de zorgsector. Nieuwe rechtsregels ter handhaving van de patiëntenrechten van geïnterneerde personen én meer investeringen in de geestelijke gezondheidszorg zijn absoluut noodzakelijk om iedereen de adequate zorg te bieden waar ze recht op hebben.

De duurzame en inclusieve re-integratie in de samenleving van forensische patiënten is millimeterwerk van lange adem; daaraan werken OBRA|BAKEN en Villa Voortman, al vele jaren, met een niet aflatende inzet en geestdrift. Zij zorgen ervoor dat de deelnemers aan hun activiteiten en de bezoekers aan hun warm nest, zich opnieuw mens voelen door de respectvolle bejegening die ze daar krijgen.

OBRA|BAKEN biedt ondersteuning op maat aan personen met een beperking. In hun deelwerking *Ontgrendeld* ondersteunt ze o.m. geïnterneerde personen die in de gevangenis of in het Forensisch Psychiatrisch Centrum in Gent zijn opgesloten. Zo werd het extrapenitentiair werkproject ontwikkeld waarbij de deelnemers komen werken in het justitiepaleis voor het verfraaien van het gebouw, het opruimen van archieven en andere werkzaamheden.

Villa Voortman biedt tijdens de dag een thuishaven voor psychiatrische patiënten en geïnterneerde personen die nog opge-

sloten zitten in de gevangenis of verblijven in de psychiatrie of elders. Geïnterneerde personen mogen zo de gevangenis overdag verlaten om hun tijd door te brengen in de Villa, een warme ontmoetingsplaats waar ze tot rust komen, hun creativiteit kunnen ontwikkelen en al het positieve dat ze in zich dragen kunnen waarmaken. Beide organisaties brengen een STRAF! verhaal van sociale re-integratie en respect voor de menselijke waardigheid. Ook sommige actoren van Justitie hebben een grote waardering voor deze humane aanpak en wilden iedereen die betrokken is bij de werking van deze uitzonderlijk humane projecten oprecht bedanken voor hun jarenlange enthousiaste inzet.

STRAF! is een artistiek evenement geworden ten voordele van beide organisaties. Voor deze unieke gebeurtenis werd een boeiend non stop programma samengesteld. Alle mogelijke ruimtes van het Gentse hof van beroep, een fascinerend gebouw, zijn het decor.

In dit 19-de eeuwse 'Justitiepaleis' wordt onder het toezicht van Themis, de Griekse godin van de rechtspraak en rechtsorde, recht gesproken. Op de voorgevel is te zien hoe ze in haar ene hand de weegschaal vasthoudt, die het goede en het kwade moet afwegen, en in de andere hand een indrukwekkend gerechtszwaard klemt.

Vandaag wordt hier nog recht gesproken o.m. in toepassing van de STRAF!wet, voor heel Oost- en West-Vlaanderen, helemaal niet meer wereldvreemd in een ivoren toren, zoals sommigen al te graag populistisch verkondigen. Hier worden dagelijks geanimeerde debatten gevoerd over schuld en onschuld, over toerekeningsvatbaarheid of niet, over verantwoordelijkheid en schadevergoeding voor slachtoffers, hier worden mensen opgesloten en anderen in vrijheid gesteld.

Naast de spontane inzet van een grote groep individuele kunstenaars verlenen alle Gentse musea en het Poëziecentrum hun medewerking. De parking voor het gebouw wordt ingenomen door de nooit voorspelbare ploeg van CirQ. Ook Radio Begijnenstraat (de Begijnenstraat is voor de Antwerpenaren wat De Nieuwe Wandeling is voor de Gentenaars), is van de partij. Zij proberen met hun STRAF! project in vleugel F van de Antwerpse gevangenis de menselijke schade te beperken en vooral hoop te geven; radio maken is een dankbaar expressief en tegelijkertijd anoniem medium tussen de gevangensmuren. Eenmaal deelt Radio Begijnenstraat haar kunstzinnig en maatschappelijk luisterspel met bezoekers in het cellencomplex van het gerechtsgebouw.

STRAF! is een gezamenlijke 'beweging' waar specifieke mensen uit justitie, gevangeniswezen, psychiatrische zorg en kunsten een duidelijk signaal willen geven ten behoeve van zij die geen- of moeilijk aansluiting krijgen binnen de samenleving. Met STRAF! brengen geëngageerde kunstenaars uit zeer verschillende disciplines een verrassende boodschap van inclusie en solidariteit.

In dit STRAF!boek legt mevrouw de hoofdgriffier van dit hof uit wat haar ertoe bewogen heeft om de deuren van het justitiepaleis open te stellen voor de benefiet, met goedkeuring van de Eerste Voorzitter van het hof.

Ook geïnterneerde personen en een moeder komen aan het woord in een reeks interviews.

STRAF! in hun schoonheid en in de kracht van hun kengedachte zijn de vele tekeningen en geschriften van geïnterneerde personen die niet kunnen aanwezig zijn. In dit STRAF!boek brengen zij een boodschap van menselijkheid en hoop.

Henri Heimans
*Ere-kamervoorzitter hof van beroep van Gent
Laureaat van de prijs voor de mensenrechten
2015*

ABSTRACT

Mensen met een beperking horen niet thuis in de gevangenis.

Zij hebben nood aan en recht op passende zorg en behandeling. Toch zijn zij, tot op heden, oververtegenwoordigd in het justitieel circuit. Passende zorg voor hen vinden buiten de gevangenis is allesbehalve evident, waardoor sommigen jarenlang moeten wachten in de gevangenis tot voor hen een geschikte plek is gevonden.

Als de berg niet naar Mohammed kan komen, dan moet Mohammed naar de berg, zo dachten wij; **OBRA|BAKEN** was dan ook een pionier toen zij in 2001 hun zorgaanbod voor personen met een beperking binnenbrachten in de gevangenis van Gent om het recht op zorg voor deze mensen te realiseren.

Met hun forensische werking ondersteunt OBRA|BAKEN jongeren en volwassenen met een beperking die op de één of andere manier in aanraking zijn gekomen met justitie.

Met hun deelwerking **Ontgrendeld** bieden zij, zowel binnen als buiten de gevangensmuren, activiteiten en ondersteuning die bijdragen tot de afstemming tussen de zorgnoden van deze mensen en de voor hen totaal onaangepaste omgeving van de gevangenis, tot het ietwat draaglijker maken van de detentie, het herstellen van de detentieschade, het terugvinden van de mens achter de dader, het wederopbouwen van hun leven en hun zijn, tot het optimali-

seren van de kansen op een kwalitatieve en duurzame re-integratie in de samenleving. Al enkele jaren gaan zij met een groep mensen, die verblijven in de gevangenis of in het forensisch psychiatrisch centrum in Gent, klussen in het Hof van Beroep. Verfraaiing van lokalen, archieven een nieuwe bestemming geven, assistentie bij het onderhoud van het gebouw, ... Dit werkproject is voor ieder een zeer waardevol en diep geapprecieerd initiatief. Het Hof van Beroep ervaart dit als een grote steun. De deelnemers ervaren het als een zinvolle dagbesteding. Hun talenten en vaardigheden worden in de verf zet, hun zelfvertrouwen en positieve identiteit worden aangesterkt. Het biedt hen een veilige, uitnodigende en stimulerende context om de eerste stappen terug richting samenleving te zetten.

De wederzijdse waardering is groot.

De levensverhalen van de mensen in de gevangenis zijn vaak schrijnende verhalen van falen, gemiste kansen, uitsluiting en onbegrip. Hun beperking maakt hen extra kwetsbaar om als slachtoffer en/of dader in aanraking te komen met criminaliteit. Hun achtergrondverhaal legt ook heel wat hiaten bloot in het zorglandschap, waar de meesten wel al gekend zijn voorafgaand aan hun detentie. Veel problemen zijn reeds aanwezig in de jeugdijaren. Daarom zet OBRA|BAKEN ook sterk in op preventie.

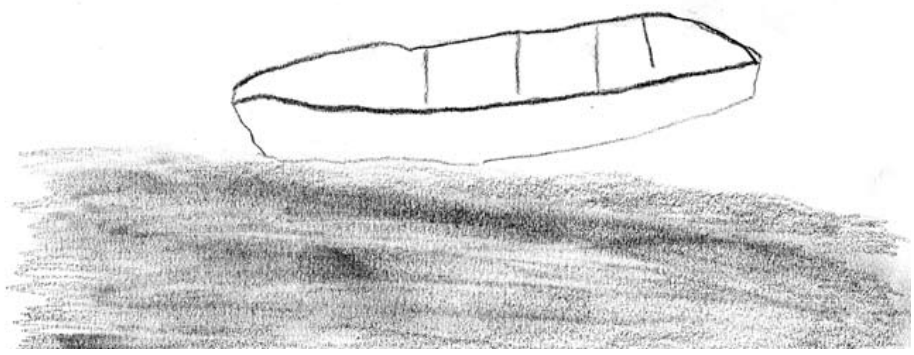
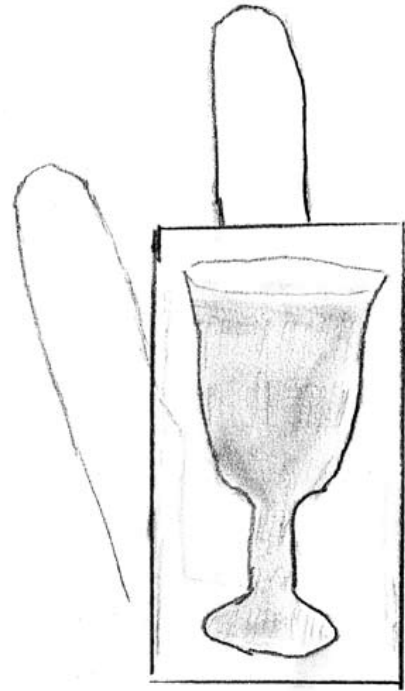
Met hun jongerenwerking **4Hobo** ondersteunen zij jongeren met een beperking die om de één of andere reden de aansluiting met de maatschappij en de reguliere hulpverlening missen. Dit om te voorkomen dat zij in de marge, in de criminaliteit of uiteindelijk in de gevangenis belanden. Immers, eenmaal in de gevangenis is de schade, soms onomkeerbaar, groot. OBRA|BAKEN fungeert als bruggenbouwer, als bemiddelaar, als protagonist in sensibilisering en verbinding, om mensen met een beperking -ook de meest kwetsbaren onder hen- een zinvolle, inclusieve, kwalitatieve en duurzame plek te bieden in onze samenleving. Waar mogelijk met de stroom mee, waar nodig naast of tegen de stroom in.

'Villa Voortman' een laagdrempelig ontmoetingshuis in de stad, richt zich tot kwetsbare mensen met een dubbeldiagnoseproblematiek die om tal van redenen de aansluiting met de reguliere hulpverlening missen. Zij hebben moeilijkheden op verschillende levensgebieden zoals ernstige

psychiatrische en justitiële problemen, verslaving, stigmatisering en dakloosheid. 'Villa Voortman' vertrekt van een 'schadebeperkende' (harm reduction) benadering en kenmerkt zich door het aanbieden van een 'asiel' of schuilplaats, een warme plek waar men zich welkom en geaccepteerd voelt, de focus op ontmoeting met respect voor ieders identiteit, een permissieve, niet-verplichtende, 'ontvankelijk wachtende' omgeving die persoonlijke groei en inter-persoonlijke relaties bevordert, het belang van empowerment of kracht geven, de noodzaak van een plek waar mensen zichzelf kunnen ontwikkelen via artistieke ateliers en andere activiteiten aangeboden door kunstenaars, vrijwilligers en bezoekers zelf, het streven naar sociale inclusie en toekomstperspectieven met respect voor ieders eigenheid en de ondersteuning van inclusief burgerschap.

Onder het motto: "minimale structuur, maximale verantwoordelijkheid" waarbij gelijkwaardigheid, participatie, overleg en destigmatisering centraal staan wordt er langzaam een band opgebouwd met de bezoekers die steeds meer mensen worden met een verhaal wat leidt tot verbondenheid en verlangen en tot een langzame terugkeer in de samenleving waaruit ze werden uitgesloten.

DUISTER EN LICHT...

ALS IK IN EIGEN HART MÛN OGEN SLA
DAN ZIE IK NIETS DAN DONKERHEID 'T IS
EIGEN LIEFDE

MAAR ALS IK MI OOG NAAR BOVEN SLA DAN ZIE
IK ENKEL STRALEND LICHT, IK ZIE JOU
VRIENDLIJK AANGEZICHT.

Misschien slaapt er nog iets diep in je hoofd

want taal kan slapen
je probeert je te bedenken wat je droomde
terwijl de droom alweer verdwijnt
in een steeds donkerder wordende schemer
nog voor je de woorden ervoor terugvindt

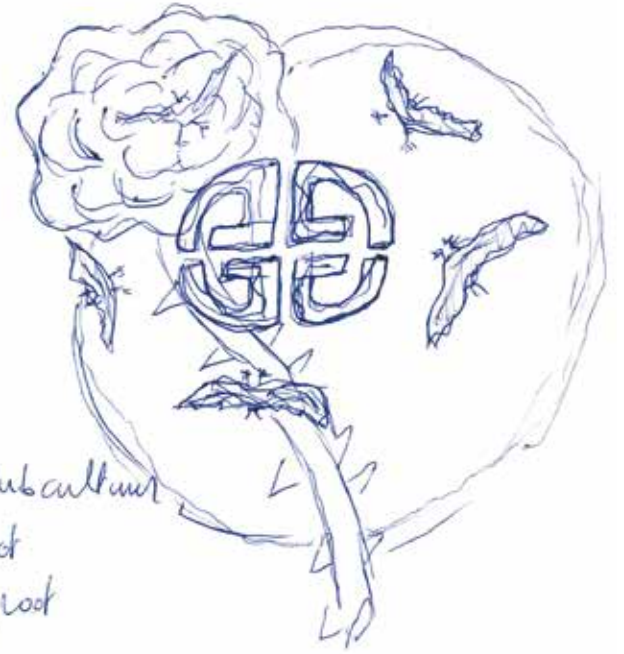
ik droom... ~~VAN GELUK EN HULP ~~DE~~ ROND MIJN~~ zij

DAK DEIT NEN TIJGER ZAL ZIJN
DAT DOOR DE VLAMMEN KNALT
ZONDER ALTE VEEL PIJN
MAAR VOORLOOPIG ZENNE KIK NEN
TEDDY BEER EN OM IK NOG ALTE VEEL
ZEEER.

EN IK ZWEEER DAT DEN HEER
MEI DEIT VERGEEFT
VAN AL MEN FOUTE DA KIK MOKTE
EN GENE ZWAANS KEMER
UIT GELEERTS

Geen gedicht als een mens
met de hand op het hart, een man
die staat, bestaat
in de menigte, de menigte
verstaat, bestaat
uit de menigte, meent, ja
meent
met het hart op de hand
wat hij zegt,

Ik ben geen lid van enige subcultuur
ik val dus uit de boot
mijn ontredening is groot
hahahahahaha
toch niet voor jou
maar wel megabomman
hahahahahaha
ik ben god dan weer profet
maar hou dat onder ons
ik wil dat niemand het weet
de enige opzichten
en duld geen twyfels noch leugens

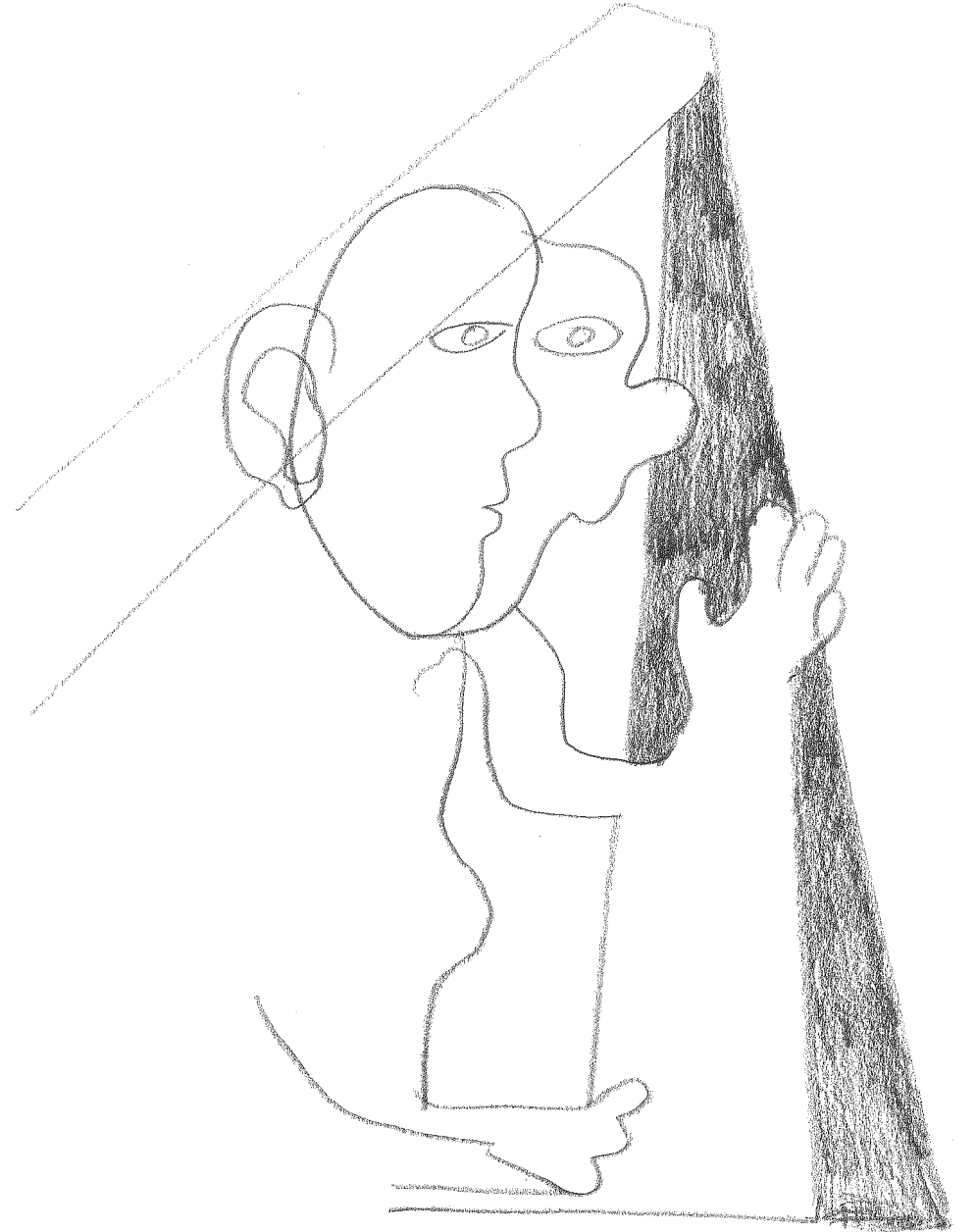

DE ARK, in de VERRE OOSTE.
VAN WINE de WESTE
JOE

Gais
01.01.09

Kunst als houvast

22 jaar geleden werd Babiz StHealz (41) geïnterneerd. Hij kwam in de gevangenis van Gent terecht, zonder enige therapeutische omkadering, en werd na enkele jaren vrijgelaten op proef. Na een lang verblijf in de psychiatrie, kon hij onder strikte voorwaarden en met ambulante begeleiding alleen gaan wonen. Het ging goed, tot een banaal incident tijdens de Gentse Feesten hem weer in de gevangenis deed belanden. Hij was een van de eersten die vervolgens de gelegenheid kreeg de overstap te maken naar het langverwachte Forensisch Psychiatrisch Centrum (FPC) en in een streng beveiligde therapeutische omgeving kon werken aan een mogelijke terugkeer naar de maatschappij. Sedert een achttal maanden vervolledigt hij het traject binnen de muren van het PC Sleidinge, een centrum met internationale faam inzake humane psychiatrische zorg. Hij verblijft er op de afdeling voor Dubbele Diagnose. Zijn verleden wijst op een verslavings- en psychotische problematiek.*

We zoeken Babiz StHealz op in het atelier van het Centrum, waar enkele medebewoners op een hete middag met verf en

penseel aan de slag zijn. Het is een tijdje geleden dat we hem hebben ontmoet. Hij ziet er goed uit. We kennen hem als een uitermate intelligente man met een grote gevoeligheid, niet verstoken van enige zelfrelativering, en ondanks de dagen van neerslachtingheid doorgaans moedig vooruit.

Hij praat voorzichtig, hoedt zich voor krasse uitspraken. Het waren lange, slopende jaren, maar nu is hij hier, en dat is al een heel eind, hij wil niet terug naar af.

“Ik zat vaak in zak en as. Het leek ook zo uitzichtloos allemaal. Berusten, aanvaarden en voortdoen, meer kon ik niet doen. En blijven geloven in de goedheid van de medemens. Ik ken geen rancune. Niet meer. Je pijnigt er toch maar alleen jezelf mee. Maar van het wantrouwen raak ik niet af. Geloven dat je omgeving het beste met je voorheeft, dat is een lastige.”

Zijn creatieve geest hield en houdt hem nog steeds overeind. Dat was al zo in de gevangenis, vertelt hij.

“Ik heb vaak de vuilnisbak omgekieperd op zoek naar wat kon dienen. Kroonkurken, een stuk hout, elastiek. Zeer bruikbaar allemaal voor mijn collages. Ik had ook enige faam verworven als tatoeëerder. Met een stokje en twee naalden maakte ik mooie dingen. Bij mezelf, en later bij mijn medegevangenen. Ze lieten me doen in de Nieuwe wandeling.”

“Schilderen doe ik al heel mijn leven. In het middelbaar zat ik in de Latijnse, maar mijn

tekenleraar wees me op een zekere aanleg voor de beeldende kunsten. Ik wilde graag naar de academie, maar heb het zesde middelbaar moeten overdoen en toen ging het helemaal fout. In de gevangenis deed ik aanvankelijk twee dingen: sigaretten draaien van oude peuken en schilderen.”

“Toen ik vrijkwam op proef, vond ik mijn plek in Kunst(h)art, een Gentse sociaal-artistieke vereniging. Ik volgde voor het eerst een cursus en leerde veel, voelde mij zowaar een tweede Modigliani. Maar na verloop van tijd hield het op. Ik schilder intuïtief en plots was het gedaan. Het ging niet meer. Later heb ik vanuit het FPC de draad weer opgepikt, maar het liep niet meer zoals voorheen. Hier en daar was er al eens iemand die mijn voorgeschiedenis kende, en daar voelde ik me niet goed bij, wist niet of ik nog wel welkom was. Ik ga nu naar OXOt, een gelijkaardig initiatief, maar meer gericht op mensen die de weg even zijn kwijtgeraakt. Het zal me daar wel lukken, denk ik.”

Niet alleen de kunst heeft Babiz StHealz houvast geboden op de lange weg die hij heeft afgelegd. Er was ook de studie - hij kan een beetje Grieks – en er zijn zijn boeken natuurlijk. Maar vooral van belang, gelooft hij, is zijn ingesteldheid. Dat is die van een monnik. Hij wil zoveel mogelijk onthecht zijn. Enkel met het hoogst noodzakelijke leven. Het stoort hem als hij de neiging voelt om de enkele euro's die hij heeft aan kledij te besteden. Hij wil een monnik zijn in hoofd en hart. Zo weinig mogelijk hebben, ook in de liefde. Want een lief, dat is plots toch wel heel veel om te hebben.

Hij is niet gehaast om opnieuw alleen te gaan wonen. De beschermde omgeving van het Centrum in Sleidinge brengt hem tot rust. Hij is bang om te hervallen, ja. De kleinste misstap heeft gigantische gevolgen, weet hij. Precies een jaar geleden stond hij nochtans met de sleutel van een eigen appartement in de hand. Maar het is beter hier. Hier krijgt hij tijd, respect en een stem. Hier wordt hij weer mens.

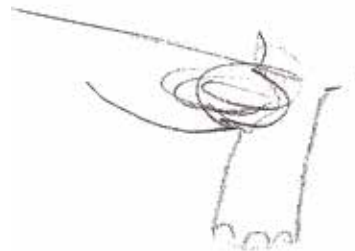
Henri Heimans, ere-kamervoorzitter van het Hof van Beroep te Gent, zit bij ons tijdens het gesprek. Hij heeft jarenlang ook de Commissie tot Bescherming van de Maatschappij geleid. Hij kent Babiz StHealz goed. Er zijn vele jaren verloren gegaan, meent de oud-rechter. Zijn jarenlange detentie, zonder enige vorm van therapie, en andere vrijheidsberovende maatregelen hebben meer kwaad dan goed gedaan. Babiz StHealz is sterk in het hanteren van overlevingsstrategieën, maar dat is lang niet iedereen gegeven. Hij heeft nu het geluk te kunnen verblijven in een zorgzame en humane omgeving. Voor vele andere geïnterneerde personen is de situatie nog steeds uitzichtloos en zonder enig perspectief.

Na een korte rondleiding langs zijn schilderijen en een laatste koffie, zwaait Babiz StHealz ons uit. Van 'zijn' rechter Heimans krijgt hij nog een welgemeend schouderklopje. Ons bezoek heeft hem deugd gedaan, zegt hij. En dat gevoel is geheel wederzijds.

Fien Sabbe

*Babiz StHealtz is een zelf gekozen pseudoniem.

WATZIE JE NU: Jouw
NAAM

ALLEEN ...

WIE DURFT ER NOG ALLEEN TE STAAN ?
WIE DURFT ZIJN EIGEN WEG TE GAAN ?
ALS ZIJN GEWETEN DUIDELIJK ZEGT :
GA GIJ ALLEEN, DIE WEG IS RECHT.
DIT IS VOORWAAR EEN DAAD VAN MOED,
AL ZIET DE MASSA DAT NIET GOED.
ZIJ ZEGT: „KOM, DOE ALS IEDEREEN ?
WAAROM ALTIJD ZOU'N BUITENBEEN ?“
VOELT GIJ U EENZAAM BIJ DIT LOT
BEDENK: DIE U BEGRIJPT IS
IKKE ZELF HOOR ...

Vandaag was ik veel alleen, Leonard. De boer ploegde voort in de stad. Het was aan het water dat ik in de verte de rest van de wereld zag.

Wat is je type vragen ze mij

Maar ik heb geen vrienden

Om al die leuke dingen te doen

Dus sta ik er alleen voor

Dus ik mis vriendschap in mijn leven

En feest vieren samen met vrienden

Maar dat gaat niet om dat ik geen vrienden heb

Vrienden zijn er om elkaar te steunen

Maar vrienden maak je als je met elkaar praat

Maar ik heb geen vrienden

Om al die leuke dingen te doen

Dus sta ik er alleen voor

Dus ik mis vriendschap in mijn leven

Warme justitie

Zeven jaar geleden werd Cathrina Van den Abeele aangesteld als hoofdgriffier van het hof van beroep in Gent. Ze kwam toen recht van het vredegerecht, waar ze via het Psychiatrisch Centrum Gent-Sleidinge en het Psychiatrisch Centrum Dr. Guislain geïnteresseerd raakte voor alles wat te maken had met collocatie. Als manager van het administratief en griffiepersoneel bij het hof van beroep zag het er niet naar uit dat ze dit sociaal aspect van haar beroep verder zou kunnen uitdiepen. En toch ...

“Zorgen voor een inspirerende en warme werkplek is een belangrijke randvoorwaarde die ik als hoofdgriffier ook ter harte wou nemen. En het gebouw aan het Koophandelsplein was op dat punt wel een uitdaging: het was een ramp op alle vlakken. Alle bureaus van het personeel waren geconcentreerd in de twee hoeken op de eerste verdieping, terwijl de rest helemaal leeg stond. We zaten tussen archiefkasten, kopieermachines, stapels papier en troosteloze muren. De archiefkasten en de kelder

waren volgestouwd met niet-gearchiveerde dossiers (301 lopende meter!) en het grootste gedeelte van het gebouw was één grote opslagplaats. Achter elke deur die ik opentrok vond ik oude pc's, rommel en afval. Tot in de kelder toe.”

Binnen Justitie is het geen evidentie om een gebouw te laten opknappen. Geen financiële middelen, personeelstekort ... De gebouwen zijn eigendom van de Regie der Gebouwen die instaat voor het gebouw en de vaste installaties, terwijl FOD Justitie zorgt voor de verfraaiing en de inrichting. Een gelijkaardige verdeling als eigenaar/huurder. Maar zoals gezegd: er was geen geld.

“Het was Henri Heimans, eremagistraat van het hof van beroep, die me de weg wees. Hij leerde mij de mensen van OBRA|BAKEN kennen, en meer bepaald hun forensische werking (Ontgrendeld) voor justitiabelen met een (vermoeden van) beperking, die in de gevangenis van Gent verblijven. Zij zorgen onder meer voor extrapenitentiaire werkprojecten om op die manier de re-integratie in de maatschappij te bevorderen. Ik heb hen gevraagd of ze konden komen schilderen. We hebben hen het materiaal gegeven en zo zijn ze begonnen in de lokalen op de tweede verdieping, waar de minste rommel was. We konden

drie vrijdagen in de maand op hen rekenen. Dat viel enorm goed mee, dus vroeg ik hen of het ook mogelijk was om die mensen in te zetten voor grote opruimwerken. Dat was geen probleem en zo hebben we een plan opgemaakt waardoor het mogelijk werd om van dit stoffig gebouw opnieuw een Justitie-‘paleis’ te maken (lacht).”

Het was een titanenwerk met veel gesleur, gepoets en archivering. De mensen van Ontgrendeld werden ondersteund door hun begeleiders én het poets- en archiefpersoneel van het hof van beroep.

“In de kelder was het nog een grotere ramp. Er lagen daararchieven uit de jaren negentig die allemaal moesten opgeruimd worden. Sommige dossiers moesten hier bewaard worden, andere waren bestemd voor het Rijksarchief ... dat lag allemaal door elkaar. Plus alle afval die we vonden achter de stookketels van de verwarming. Om letterlijk de druk op de ketel op te voeren, heb ik de brandweer gevraagd om te komen kijken. Dankzij hun rapport kon ik over containers beschikken om die immense berg afval weg te kunnen krijgen. Drie volle containers waren het. En alle metalen rekken die moesten ontmanteld worden. Dat hadden wij zonder de hulp van Ontgrendeld nooit voor elkaar gekregen.”

Toen de schilderwerken op de eerste verdieping in volle gang waren, besloot Cathrina dat het tijd werd voor de volgende stap: het delen van deze fijne ervaring met de justitiële wereld. Ze schreef een artikel over haar ervaring dat werd gepubliceerd in enkele interne infomagazines van Justitie. De artikels misten hun uitwerking niet.

“Zowel de Regie der Gebouwen als de FOD Justitie schoten in actie: we kregen verf, verfborstels, de plafonds werden vernieuwd, de elektriciteit werd gemoderniseerd. En hierdoor konden we de gelijkvloerse verdieping ook in gebruik nemen.”

De opruim en het opfrissen heeft alles bij elkaar zes maanden geduurd en ondertussen is Ontgrendeld een vaste ‘leverancier’ bij het hof van beroep.

“Ze komen nog steeds drie vrijdagen per maand. Er is hier altijd wel wat te doen: de parking onderhouden, onkruid wieden, schilderwerkjes hier en daar. We hebben ze ook een eigen lokaal gegeven in de kelder. Daar heeft ook onze poetsploeg een eigen werkruimte. Ze kunnen het enorm goed met elkaar vinden. Veel getater en gelach en enthousiasme.

Het is een ongelooflijke meerwaarde, zowel voor ons als voor hen.

Wij maken een maandelijks planning zodat ze weten waaraan ze kunnen werken. Ze beginnen om 9 u, elk heeft zijn taak en 's middags gaan ze samen lunchen naar de Parnassus.

Daarnaast hebben we ook een wekelijkse poetsman die ook bij ons werkt. Hij wordt één op één begeleid door OBRA|BAKEN.”

Een cadeau

“Ik vond dat het tijd werd om eens iets terug te doen voor al die inspanningen die zij geleverd hebben. Ik leerde ondertussen ook Villa Voortman kennen die met mensen werkt met een gelijkaardige problematiek en ik wou een benefiet organiseren ten voordele van OBRA|BAKEN en Villa Voortman.

Oorspronkelijk dacht ik aan een veiling met kunstwerken van hen en wat catering. Maar toen kwamen we in contact met Dirk Pauwels en kreeg het idee een grotere dimensie waarbij heel veel kunstenaars betrokken werden. Ik vind het fantastisch dat er zo veel respons is gekomen vanuit het kunstenaarsmilieu die zich allemaal kosteloos hiervoor engageren.

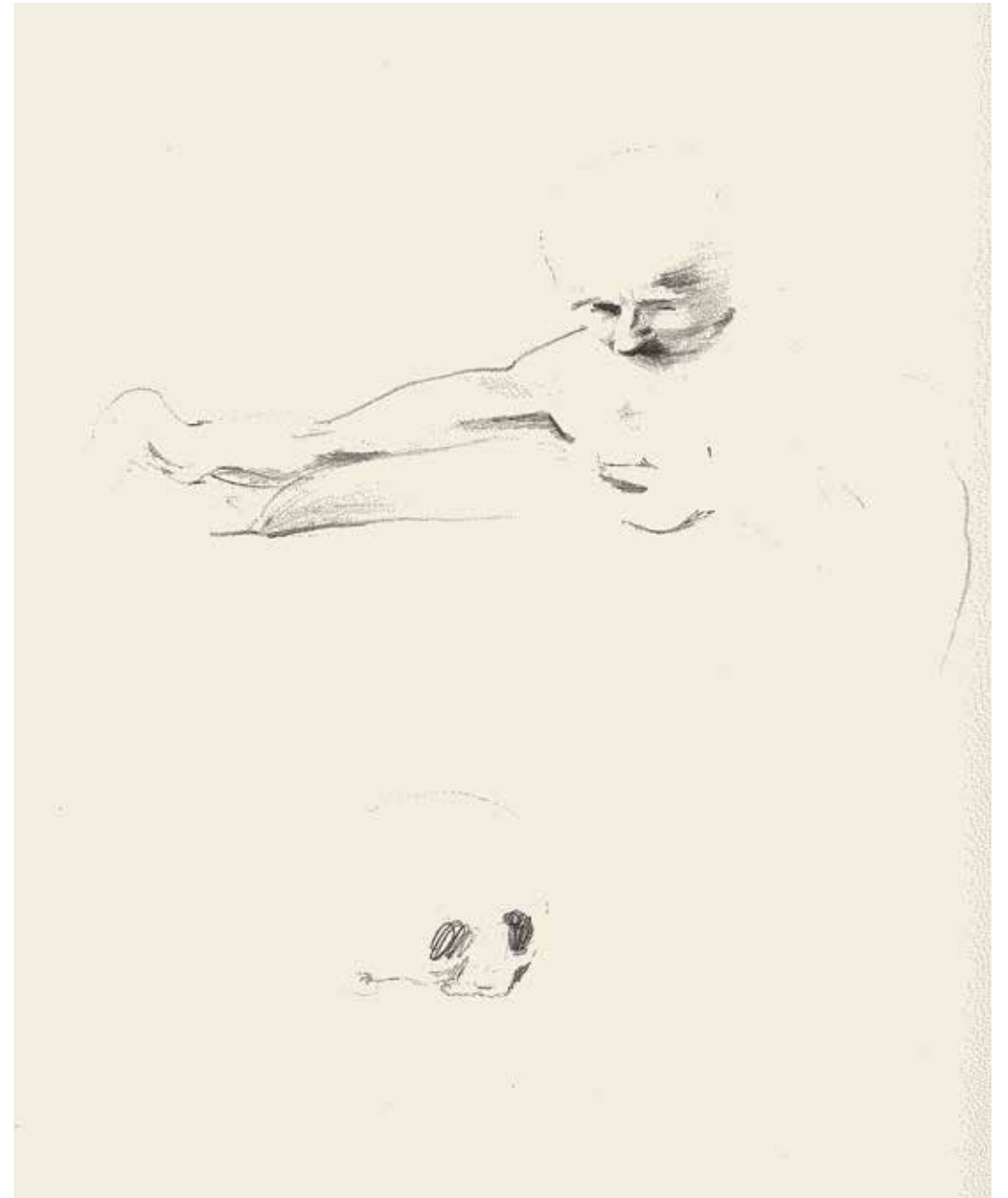
Wijzelf zetten ons vooral in voor de catering. Onze zaalwachter is een gepensioneerde bakker die een hele dag wafels en pannenkoeken zal bakken. Hij heeft ook verse appelcake en boules de berlin mee.

Phil Dewulf van restaurant Alberte en Het Gouden Hoofd komt een hele dag koken, er komt iemand Caipirinha maken, wij doen de bar...

Met deze benefiet zetten we deze mensen via die twee organisaties in de schijnwerpers en geven we hen een groter draagvlak. We zorgen ervoor dat er een positief beeld kan gevormd worden over hen.”

“Ze hebben zo veel gedaan voor ons. Ik wil iets terugdoen én ik wil het positieve verhaal naar buiten brengen. Als rechter, als magistraat heb je een taak om de maatschappij te beschermen en soms moet je daarvoor bepaalde mensen in hun vrijheid beperken. Maar door in dit project mee te stappen, krijgen de mensen ook weer een duurzame weg naar buiten, kunnen ze weer groeien in de samenleving. Daar werk ik graag en met volle overtuiging aan mee.”

Annemie Morbee

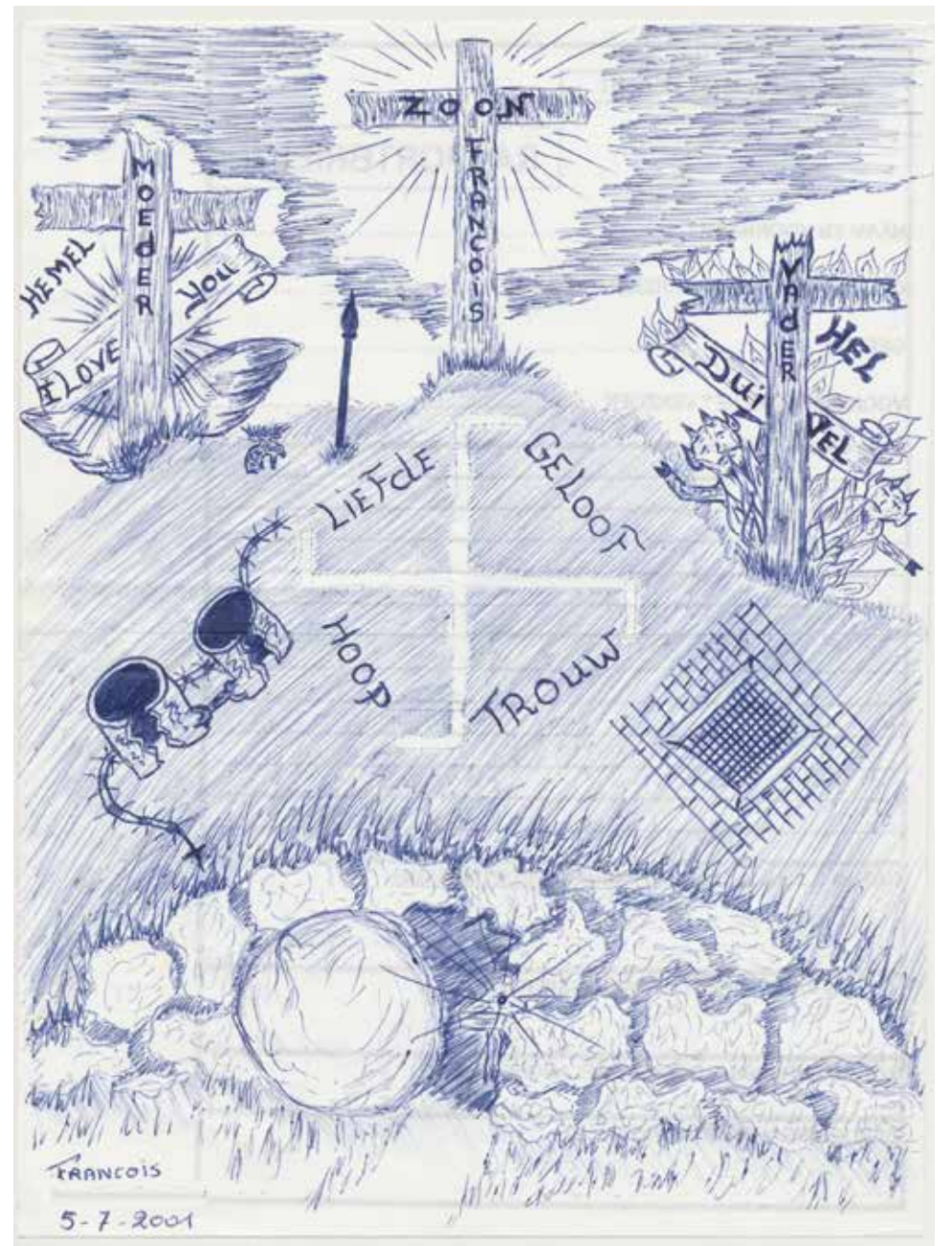
VRIJHEID.

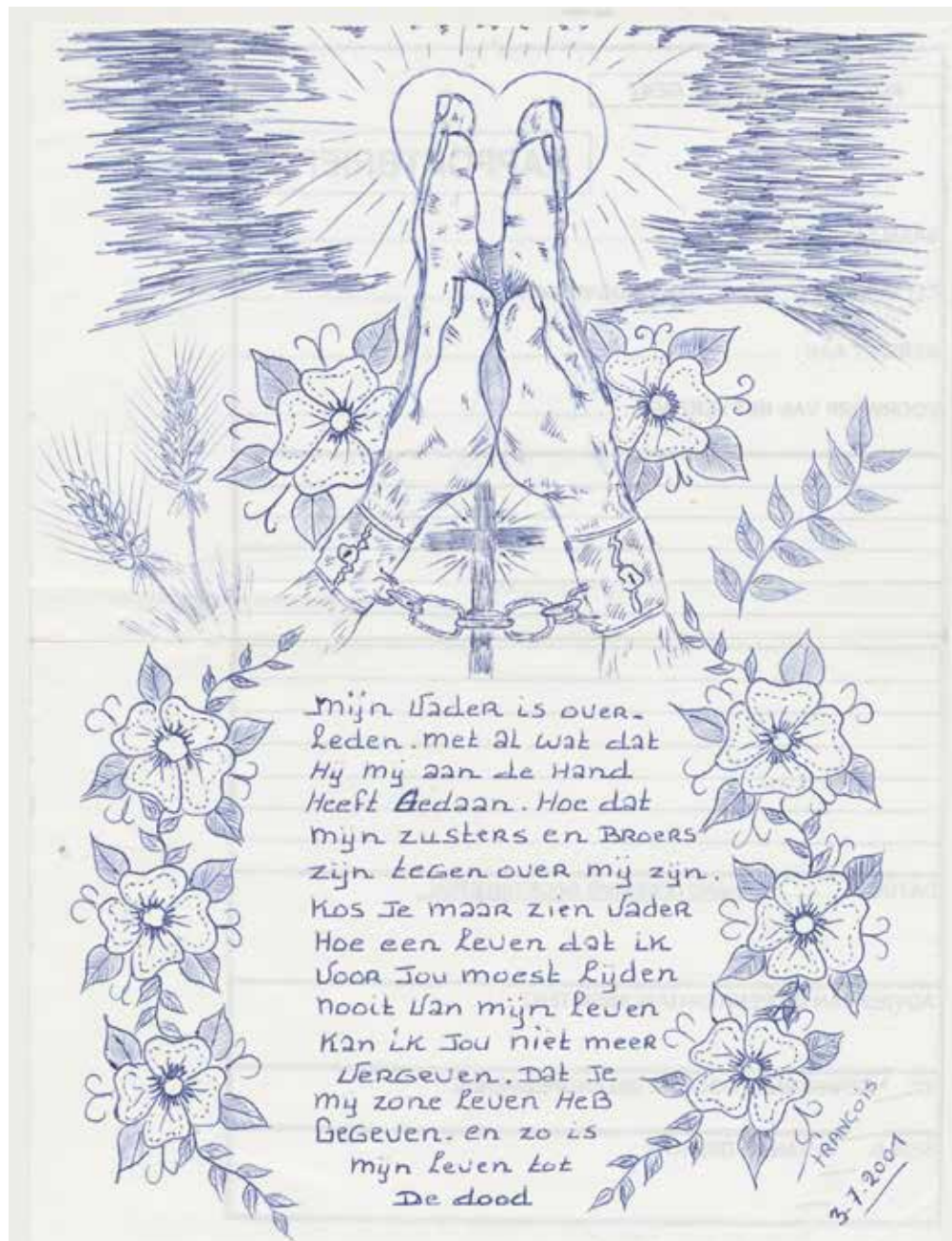
GELIJK EEN KILLE MIST IN JIJ'GE GREEP
HET LANDSCHAP SCHIJNT TE WORGEN,
OMKNELLEN VAAK MIJN BANGE ZIEL
DE ANGSTEN EN DE ZORGEN. GELIJK
EEN VOGEL MET GEKNAKTE WIEK VERGEEFS
TRACHT HEEN TE ZWEVEN KAN IK MIJ NIET
ONTWORST'LEN SOMS AAN ~~DE~~ ZWARE VAN
DIT LEVEN.

DOCH ZIE, DE ZON BREEKT DOOR, HET
LAND IS VRIJ, IK ZIE DE NEVELS VLUCHTEN.
MIJN ZIEL WERPT ODK HAAR KLUISTERS AF
EN STAAKT HAAR BANGE ZUCHTEN HET
GEBED GING ALS OP STERKE VLEUGELN
DE HEMEL BINNENDRINGEN EN DOET
MIJN ZIEL TOT EER VAN HAAR
VERLOSSER, DANKEND ZINGEN...

TJPe

Ik ben Samsa's hoop op ~~verlossing~~
menselijk contact.

Ik ~~zit~~ ^{lig} hier in zijn lege kamer,
onder het stof.

~~Ik hoop~~ ~~Ik was~~ altijd ~~van~~zelfsprekend,
~~maar nu~~

~~Ik~~

Het is voor het eerst dat ik zelf hoop.

~~Gek is~~ Dat voelt raar.

DIT ZWEER IK

Wachten tot hij ontwaakt uit zijn coma

Sinds Jeroen (26) die dag in maart 2013 aan de politie verklaarde dat hij zwarte gedachten had en een serie-moordenaar was, is zijn moeder Iza (47) beginnen wachten.

Wachten op de uitslagen van de psychologische onderzoeken, wachten op beslissingen van de raadkamer, wachten op handelingen van de advocaat, wachten tot haar zoon over een gsm kan beschikken zodat ze hem een sms'je kan sturen.

Ik dacht aan een auto-ongeluk toen de politie mij belde. Maar toen ik in hun bureau aankwam, vertelden ze mij dat hij gevraagd had om hem levenslang op te sluiten. Hij had gezegd dat hij een psychopaat was en mensen kwaad wou doen.

Jeroen was toen twintig en volgde les aan de hogeschool. Hij was echt goed bezig, al zagen we wel dat hij de laatste weken volledig afwezig was. Hij is sowieso introvert, maar in die periode was hij wel extreem in zichzelf gekeerd.

Ik weet echt niet wat er in die periode door zijn hoofd speelde. Wij dachten dat hij stress had voor school. Hij werkte enorm hard. Of was het de nieuwe gezinssituatie? Of was het al dat gedoe in de media rond Johan Jacob en Kim De Gelder? Ik denk dat dat ook een rol heeft gespeeld.

Hij werd opgenomen ter observatie in een psychiatrisch ziekenhuis. Ik moest met hem naar een forensisch psychiater die hem onderzocht.

Zes maanden heeft het geduurd alvorens dat verslag klaar was.

En in het ziekenhuis kreeg hij ook nog eens een psychiatrisch onderzoek.

Na twee maand mocht hij af en toe eens naar huis komen en dat ging goed.

Maar wat hij precies mankeerde, kon niemand ons vertellen.

Toen de observatieperiode in augustus afgelopen was, gingen we een maand op vakantie. Het plan was om hem nadien, in september, terug in te schrijven op school en dat hij zich ambulante ging laten begeleiden in het psychiatrisch ziekenhuis.

Zo ver is het nooit gekomen.

De politie had zijn dagboek gelezen waarin Jeroen beschreef wat hij in 2010 (drie jaar

voor hij zich ging aangeven, hij was toen 17) had uitgespookt.

Op 29 augustus 2013 werd hij aangehouden en opgesloten in de Begijnenstraat Antwerpen.

En vanaf dan moesten wij wachten tot het vooronderzoek was afgerond.

Al vijf jaar doen wij niets anders dan wachten. Op verslagen van onderzoeken en op beslissingen.

In de gevangenis werd een college van drie psychiaters aangesteld dat hem nog eens ging onderzoeken.

Tien maanden heeft het geduurd alvorens hun verslag klaar was. Dat was in oktober 2014.

En wat bleek? Dit nieuwe verslag was bijna een exacte kopie van het verslag dat de forensisch psychiater een jaar eerder had gemaakt. Nochtans had hij mij maanden later verteld dat het waarschijnlijk een fase was geweest, niets blijvend. De psychiater was hoopvol, maar hij kon ook niet zeggen wat er precies scheelde.

Al die verslagen en niemand die ons een duidelijk antwoord kon geven.

De voorhechtenis in de Begijnenstraat werd telkens met een maand verlengd.

Omdat er nog niet genoeg informatie was.

Omdat de psychiater nog niet klaar was met zijn verslag.

Steeds opnieuw een maand verlenging.

De verslagen moesten uitsluitel brengen of Jeroen al dan niet toerekeningsvatbaar was tijdens het plegen van de feiten. Was hij dat wel, dan volgde de correctionele rechtbank. Was hij het niet, dan werd hij geïnterneerd.

Wij en onze advocaat waren radicaal tegen een internering. Voor mij was dat de vergeetput, want er ging niets met hem gedaan worden. Ik wist niets over internering of de veranderingen die op til waren. Onze advocaat vertelde daar ook niets over, alleen dat hij daar tegen was.

Het verslag van het college van psychiaters leidde naar een internering en dat wilden we niet. Dus stelden we een tegenexpert aan. Dat heeft ons 4.000 euro gekost. We moesten tot april 2015 wachten alvorens zijn verslag klaar was. Het was een uitgebreid verslag van 40 pagina's, waarin hij Jeroen wél toerekeningsvatbaar verklaarde. Die tegenstrijdigheid bracht de rechters in verwarring, dus werd er opnieuw een college samengesteld van drie psychiaters en een psycholoog.

En weeral: wachten.

De raadkamer ging de finale doorslag geven. Maar telkens er een zitting werd vastgelegd, werd ze uitgesteld omdat er iemand niet was of omdat er een verslag ontbrak. Wachten.

In het begin, toen hij in de Begijnenstraat was, zag ik hem overal, in jongens die op de fiets reden. Nu zie ik hem ook nog overal, maar in mannen die in een kostuum lopen. Hij is nu een man, geen jongen meer.

In februari 2016, quasi drie jaar later, viel de beslissing: Jeroen werd toerekeningsvatbaar verklaard. Zijn zaak ging doorverwezen worden naar de correctionele rechtbank.

Ik was heel blij, onze advocaat ook. Maar toen ging de procureur in beroep. Hij wou een internering. De zaak werd verwezen naar de KI (Kamer van Inbeschuldigingstelling) die de knoop moest doorhakken. De KI besliste internering. Onze advocaat wou naar Cassatie, maar Jeroen zei: “Het is genoeg geweest.” Ik begreep hem. We wilden een doel en niet voortdurend wachten op een beslissing. Ondertussen had ik mijn beeld van de vergeetput al wat kunnen bijstellen met de nieuwe interneringswet. Ik hoopte dat alles wat menselijker zou verlopen. Het belangrijkste was een plek te vinden waar hij terecht kon. Op mijn advocaat kon ik niet rekenen en ik heb dan een andere genomen. Hij deed heel veel om voor Jeroen een passende plek te vinden. Hij stalkte zowat iedere instelling die in aanmerking kwam.

Nu zegt hij: “Mama, dat was echt het stomste wat ik gedaan heb, naar de politie gaan. Maar ik heb het liever zo dan dat hij echt zware feiten zou gepleegd hebben en dat tegen mij had verteld. Want wat moet je op zo’n moment doen als moeder? Misschien had ik erover gezwegen, om hem te beschermen. Ik weet het niet.

In juni 2016 viel de definitieve beslissing tot internering. Vervolgens trad de KBM in actie, de kamer voor bescherming van de maatschappij. Zij moest een beslissing nemen over de uitvoering van de internering: was Jeroen het beste gebaat met een plaatsing in een FPC (forensisch psychiatrisch centrum met hoge beveiliging), een psychiatrische instelling met mid security, een gewoon psychiatrisch ziekenhuis of met een ambulante behandeling?

En alles begon opnieuw. De PSD, psychosociale dienst, moest hem onderzoeken en op basis van een risico-taxatie-onderzoek ging de KBM* beslissen. De PSD had tijd nodig. Heel veel tijd. Bovendien raakte zijn dossier zoek. Ik heb daar zelf nog voor naar het parket gebeld.

Uiteindelijk, in juli 2017, vier jaar en vier maanden na die woensdagmiddag dat Jeroen het politiebureau binnenstapte, kwam het verslag.

In december 2017 werd Jeroen opgenomen in het OPZC in Rekem (mid-security), onder het statuut ‘vrij op proef’.

Hij heeft het daar goed. Het gaat allemaal veel te traag, natuurlijk, hij had gehoopt dat ze daar onmiddellijk gingen zien dat hij niets meer mankeerde en dat hij dan naar huis mocht. Maar zo werkt dat niet.

We hebben wel afgesproken dat hij niet meer naar de politie gaat als zijn donkere gedachten terugkomen. Dat hij dan naar zijn begeleiders gaat of naar ons. Ik geloof echt in hem, maar de angst blijft

Er zijn nog veel beperkingen. Hij mag geen gsm hebben en slechts onder begeleiding een uurtje per dag op het internet. Hij mag wel met mij een halve dag weg. Ik ga hem dan halen en dan gaan we samen naar de stad. Maar dat is kort hé, vier uurtjes. Hij doet zijn uiterste best. Hij is heel braaf en volgt strikt alle regels. Toen hij voor het eerst zonder de begeleiding naar de kapper mocht, is hij met de fiets verloren gereden. Toen hij uiteindelijk bij de kapper kwam, was er zo veel volk dat hij is teruggekeerd. Uit schrik om te laat te komen. Binnenkort mag hij een halve dag naar buiten, zonder begeleiding. Dat is al weer een

stapje verder. En daarna misschien een heel weekend.

Volgens de procedure zal Jeroen eind 2019 voorkomen voor de KBM die vervolgens kan beslissen of hij definitief naar huis mag. Maar Jeroen, Iza en hun advocaat mikken op een vroegere vrijlating. “Hij is echt klaar om iets van zijn leven te maken, hij wil vooruit.”

Als ik er nu op terugkijk, ben ik blij met die internering. Indien hij na zijn voorhechtenis onmiddellijk was vrijgelaten, zou hij in een zwart gat gevallen zijn. Ik denk dat het dan ook moeilijk zou geweest zijn om hem te verplichten in begeleiding te gaan. Zelfs nu zou ik nog willen dat hij na Rekem nog therapie volgt. Maar ik kan hem niet verplichten, hij is volwassen.

Voor mij is het alsof hij in een coma ligt en beetje bij beetje wakker wordt. Het helpt mij om te relativëren. Om te wachten en niet te snel vooruit te gaan. Beetje bij beetje zal hij wakker worden tot hij naar huis mag. Dat is mijn troost.

Annemie Morbee

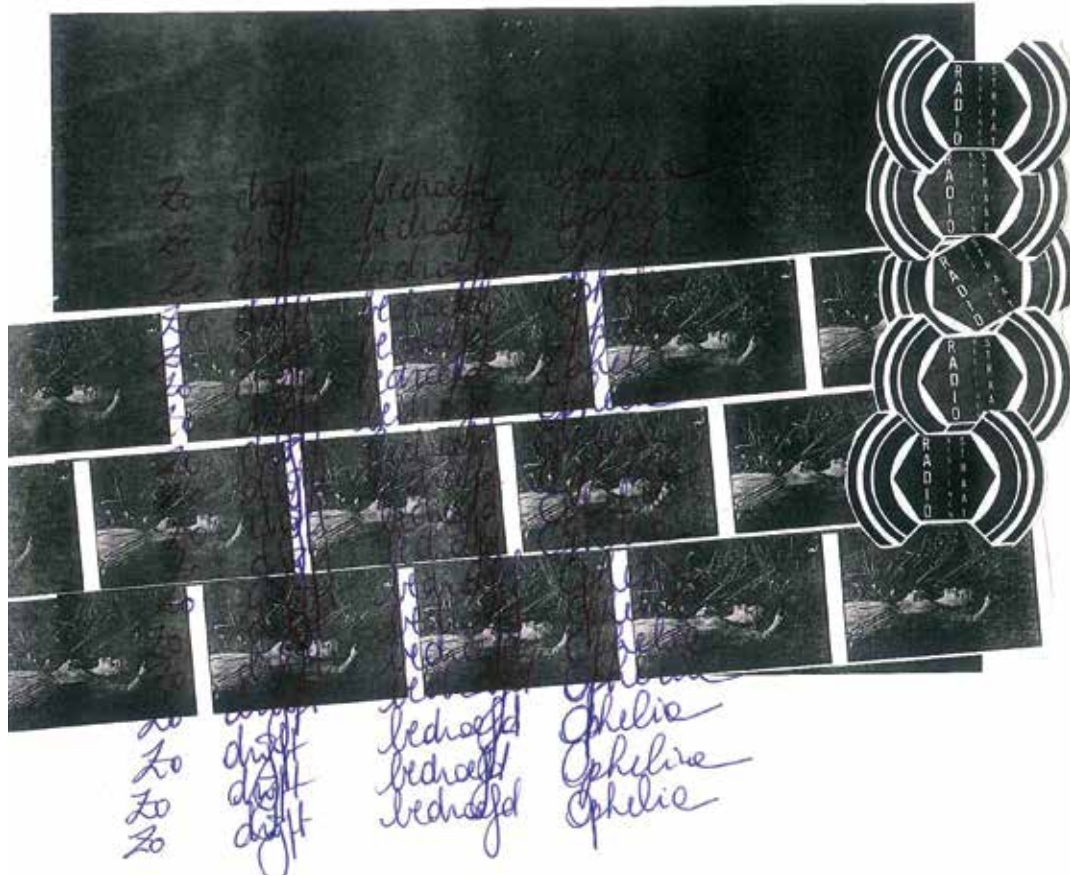
* Kamer ter bescherming van de Maatschappij

ALS JE BAAS
ZICH DOOD
WERK OM JE
IETS UIT TE
LEGGEN WEES
GEDULDIG LAAT
HEM STERVEN...

RAPPORTBRIEFJE

de

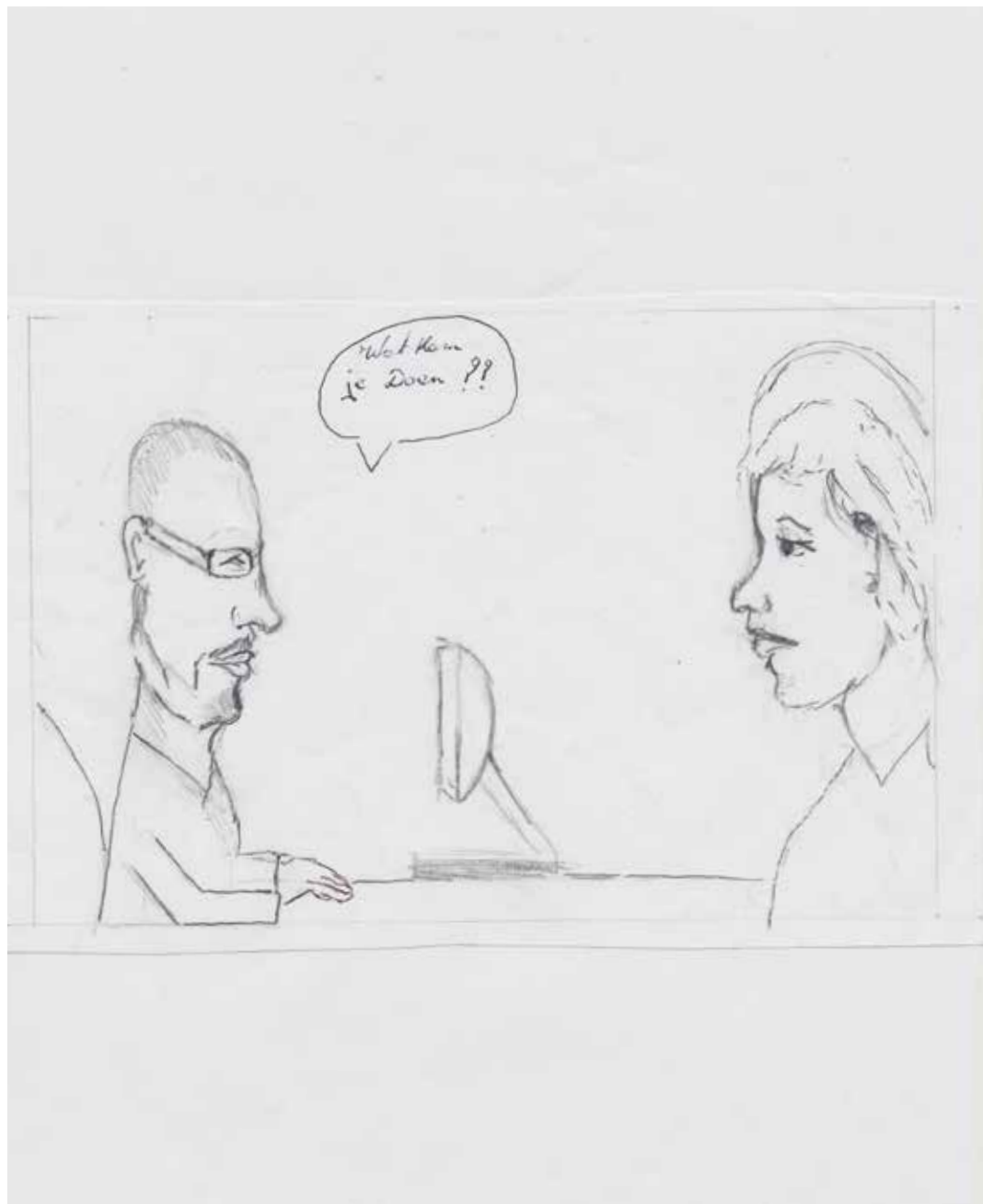
Naam: ~~.....~~ Voornaam: FREDDY
 Celnummer: 1425 Datum: 14-12-17

MIJN VRAAG:

Buitenhuizen **TOEGEF.** F.

Geachte
 Directeur Gevangenis Antwerpen
 AUB. IK wil graag drie potloden (2B, HB, 4B)
 even gebruiken van de Tekenen atelier
 , een slijper en een gom. IK zou mijn
 vrijetijd gebruiken voor mijn kunsten op papier
 IK dank uw begrip.
 Met vriendelijke groeten.

Advies **BAD**
 OK **niet OK**

GELUK KOM !

ALS JE GEEN
VOORWAARDE STELT.
GELUK IS EEN RARE
VOGEL: HIJ IS ER NIET
ALS JE HEM ZOEKT,
MAAR MORGEN ZIT
HIJ MISSCHIEN WEER
OP JE VENSTERBANK.

375.320

CC
22 DE TOEG
2004

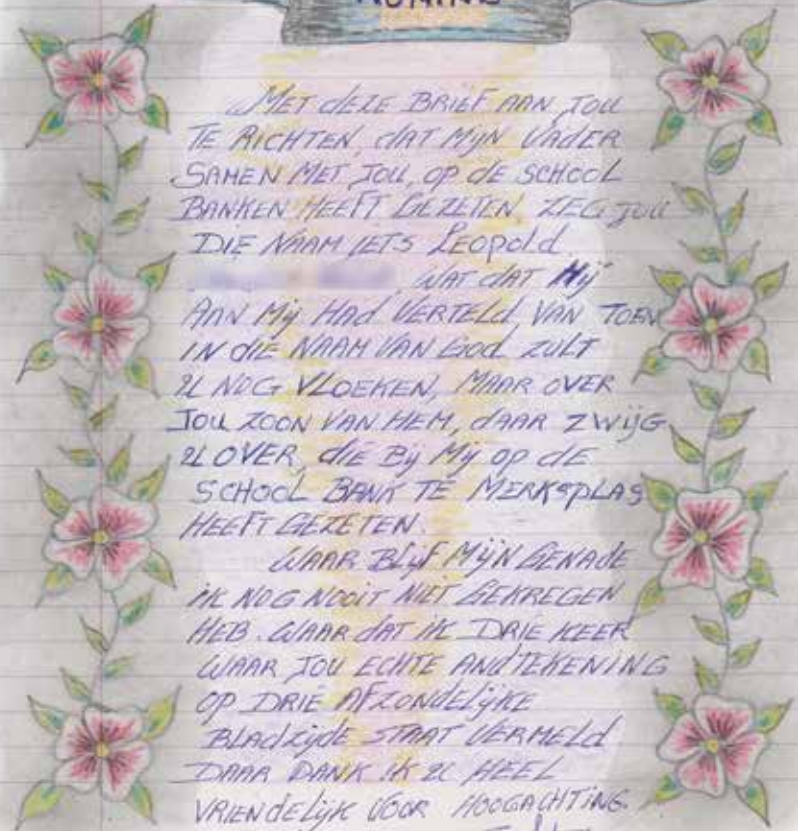

MET DEZE BRIEF AAN JOU
 TE RICHTEN, DAT MIJN VADER
 SAMEN MET JOU, OP DE SCHOOL
 BANKEN HEeft GEZETEN. ZEG JOU
 DIE NAAM IETS Leopold.

WAT DAT MIJ
 AAN MIJ HAD VERTELD VAN TOEN
 IN DIE NAAM VAN GOD ZULT
 ZIL NOG VLOEKEN, MAAR OVER
 JOU ZOON VAN HIEM, DAAR ZWIJG
 ZLOVER, DIE BIJ MIJ OP DE
 SCHOOL BANK TE MENKOPLAS
 HEeft GEZETEN.

WAAR BLIJF MIJN DENADE
 IK NOG NOOIT NIET GERTREGEN
 HEB. WAAR DAT IK DRIE KEER
 WAAR JOU ECHE ANUTEKENING
 OP DRIE AFZONDELIJKE
 BLADZIJDE STAAT VERMELD
 DANA DANK IK ZIL HEEL
 VRIENDELIJK VOOR HOOGAHTING.

SAD

N voor RB Schoonheid en Troost

//

Laat dit een getuigenis zijn
Een dagboek dat we schreven
Op een plaats buiten de maatschappij
In een gat
Waar leegte en de muren
Ons dreigen te verlammen
Ontsnappen onmogelijk
-of toch moeilijk- blijkt te zijn
En veel mensen ons zeggen
Hoe men dat zo doet
Overleven
...
Laat dit een getuigenis zijn

Waar was jij in de gevangenis
Wie bracht je? – De politie
Hoe kwam je terecht, hier? – Stout
geweest, ik heb een dode vrouw
geslagen
Hoe vloog je zo grif in dit gifspinnweb
van echo's, een stad ondergronds? –
Ik was bang van de spinnen
Of kwam daar je dood aan te pas? –
Nee ik was al dood vanaf ik sliep

**L voor RB Ik,
nobody ik ben geen fantasie**

//

Waar zij was willen ze weten en hoe
voordat ... willen ze weten. En dat ze
was dat weten ze al maar hoe ze hier
terechtkwam dat willen ze niet horen
alleen dat ze hier terechtkwam in dit
spiegelpaleis Maar dat weten ze niet
omdat ze het niet zegt

**K voor RB Ik,
nobody ik ben geen fantasie**

//

Waar was jij? – In de bioscoop
Wie bracht je? – Mijn broer
Hoe kwam je terecht hier in dat
pretpark? – Te voet
Hoe vloog je zo grif in dit spinnenweb
van echo's in een stad ondergronds? –
Door een complot
Of kwam daar je dood aan te pas? –
Waarschijnlijk wel, ja

FIETSEN

De ijzeren stangen van hun
fietsen omheldden elkaar,
enkele meters verder lag het
jonge paar. Een Politiman kwam
er langs en keek ernaar,
maar hij liet ze,
hij dacht, dat zijn zeker die
twee van die fietsen

[Handwritten signature]

INTERVIEW

De Villa / Stefan en Natasha getuigen over hun leven en band met de Villa

Villa Voortman in het Vogelenzangpark is een niet-residentieel ontmoetingscentrum. Sinds 2010 stelt de Villa elke weekdag en zaterdag haar deuren open voor mensen met wat vandaag een 'dubbeldiagnose' heet: een gecombineerde problematiek van middelenmisbruik en psychische moeilijkheden, veelal psychose. Het aanbod omvat niet-verplichtende gesprekken, ateliers, projecten en uitstappen. Natasha en Stefaan zijn beiden al bijna zes jaar vaste bezoekers. "De Villa is een veilige plaats voor ons", klinkt het. Zij vertellen over hun hobbelig leven en hun verknochtheid aan "de Villa".

STEFAN: "In de Villa kom ik thuis"

Stefan (55) leek een goed leven te hebben. Een goede job, een vrouw, twee kinderen. Maar een echtscheiding dreef hem in een zware depressie. Een opname in een psychiatrische instelling werd gevolgd door collocaties, een zwerftocht langs diverse

woningen en uiteindelijk een soort thuiskomen in Villa Voortman.

Hij kijkt me aan met een rustige blik. Grijze haren en een lange grijze baard geven hem iets voorvaderlijks.

"De Villa is een veilige plaats. Waar ik enkele mensen ken en waar ik mijn bezigheid heb. Ik ben verplicht een daginvulling te hebben omdat ik tot 28 september het statuut van geïnterneerde heb. Als ik niet kom, krijg ik wel de vraag waarom ik niet ben geweest. In het begin was ik twee dagen hier en twee dagen in de dagkliniek ingeschreven. Nu ben ik er maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag", vertelt hij.

Drie jaar geleden werd Stefan geïnterneerd. Hij had een huis in Zelzate, maar na enkele jaren liep het daar fout. Een buurvrouw legde hem allerlei zaken ten laste. "Waarvan de helft niet waar is. Zonder verdediging ben ik geïnterneerd. Ze hebben me gelukkig niet naar de gevangenis gestuurd. Ik wist dat ik kans maakte op internering of gevangenis en ben vrijwillig binnengegaan in de psychiatrische instelling. Ik was een stap voor. Daardoor golden verzachtende omstandigheden en werd een internering van drie jaar uitgesproken", zegt hij. Stefan komt al van voor zijn internering naar de Villa, vanaf 2012.

"Ik hoorde erover vertellen in de psychiatrie. De eerste zes maanden wilde ik niet gaan. Plots ben ik toch gegaan en het viel me heel goed mee. Op een jaar na, toen ik problemen had, ben ik niet steeds geweest" "Vroeger kwam ik meer voor de mensen, de mentaliteit is wat gewijzigd. En ook om creatief bezig te zijn. Vroeger schilderde en tekende ik meer, nu ligt de klemtoon op zingen en muziek maken."

Op zijn 37ste belandde hij in de psychiatrie. "Mijn scheiding heeft me diep geraakt. Dat proces heeft drie jaar geduurd. Toen mijn vrouw me het huis uitzette was het aanvankelijk feest. Ik had mijn vrijheid weer, ik kon met mijn collega's opnieuw een pint gaan drinken. Ik was reserveploegbaas in de staalfabriek Sidmar (vandaag Arcelor-Mittal nvdr). Een goede job, inderdaad." Na drie jaar liet hij zich vrijwillig opnemen in Sint-Jan in Brugge. "Toen ik buitenkwam kreeg ik als informatie mee dat er met mij niets aan de hand was. Ik ben op de dool geraakt. Ik huurde een huis in Kaprijke, het huisje dat Romain Deconinck ook had gehuurd als buitenverblijf, maar de eigenaars wilden me buiten. Zij lieten me colloqueren. Een heel schoon huizeken, ik woonde er graag."

Hij verloor zijn job tijdens zijn eerste collocatie. "Ik werd voor zes maanden gecolloqueerd. Na drie maanden kreeg ik mijn ontslagbrief van Sidmar. Ik was alles kwijt. Mijn huis, mijn job. Ik heb drie jaar in de psychiatrie gewoond. Op een dag opperden ze dat ik klaar was om alleen te wonen of beschut te gaan wonen. Ik ben dan in Assenede in een woning in zeer slechte staat gaan wonen.

Tijdens een woningcontrole door de Vlaamse overheid werden 94 gebreken vastgesteld. Ik werd opnieuw gecolloqueerd. Op vraag van de burgemeester die tevens dokter was. Ik nam toen geen medicatie meer, hoewel ik wellicht manisch en psychotisch was. Ik gebruikte geen alcohol. Niets meer."

Voel je je op je gemak in de Villa?

"Ja. Er zijn nog enkele mensen van in het begin. Er zijn er al twee overleden. Marissa en Pol. Anderen zijn weggebleven. Er komen ook nieuwe bezoekers. Het is hier wat de komende en de gaande man. Ik ben een van de vaste. Ik heb meegedaan met het theaterstuk Utopia en nu doe ik ook mee met de musical die in december wordt opgevoerd. Of ik dat graag doe? Tja. Ik doe die dingen graag. Maar vooral tekenen en schilderen. Nu zing ik ook wat en knutsel soms, maak maskers in klei of papier maché."

Een job zit er niet meer in?

Door mijn ontslag in Sidmar. Dat was zo onrechtvaardig. Ik was in ziekteverlof, ze mochten me niet ontslaan. Maar ik kreeg het advies om me niet te verzetten en in beroep te gaan. Tegen een staalreus kun je niet winnen, klonk het. Ik heb er me bij neergelegd. Ik heb de hoofdarts gezegd: zorg ervoor dat ik ingedekt blijf en ik zal mij rustig houden. Doe maar wat je denkt te moeten doen. Ik heb een invaliditeitsuitkering maar ook een bewindvoerder. Ik heb er in berust. Ik hoop vanaf mijn 65 naar een psychiatrisch verzorgingstehuis of een woonzorgcentrum te kunnen."

Beschut wonen, wat betekent dat?

“Ik leef in een huis met nog vier andere mensen samen. Ik betaal huur en voor het onderhoud. Dat huis wordt verhuurd via vzw Domos, een organisatie voor beschut wonen. Meestal wonen er mensen die uit de psychiatrie komen. Ik heb daar vrijwillig voor gekozen, anders moest ik op straat leven. Een huis huren kan ik niet meer betalen. 500 tot 600 euro dat gaat niet. Nu betaal ik 390 euro, alles inbegrepen. Ik krijg 80 euro per week om van te leven. Daar koop ik eten en tabak van. En zelfs kleren, zoals sokken en ondergoed en T-shirts.”

Jullie koken samen?

“In principe wordt om beurten gekookt, maar ik kook op woensdag, zaterdag en zondag. We eten goed. Gisteren mosselen en frietjes. En donderdag hamburgers met ajuin. De dag ervoor chicons. Ieder betaalt een deel van het eten en legt wekelijks 30 euro uit. We hebben 150 euro per week. We krijgen soms groenten van de Villa, omdat de Foodsavers hier komen met groenten, beleg en yoghurt. Weet je, ik ontbijt nooit en ik eet 's middags ook niet in de Villa. Ik moet wel koffie hebben en mijn sigaret die ik zelf rol. Ja, dat lukt. Ik doe dat al jaren. Ik heb 's middags nooit honger.”

Wat verwacht je nog van de Villa?

“Dat er wat mensen bijkomen die meer aandacht hebben voor creativiteit. Van wie ik kan zeggen: je bent ook een vriend. Nu ken ik de mensen, maar buiten de Villa zijn er geen contacten. Sommige mensen zie ik wel buiten de Villa, dat zijn er hooguit twee. Ieder gaat zijn weg, dat is niet slecht, maar je kunt dan niet van vriendschap spreken.

Dat is te oppervlakkig. Ja, iedereen wil meer vrienden hebben. Maar dat kun je niet forceren. Ik kom hier goed overeen met iedereen, ik heb geen ruzie, maar ook geen echte vriend met wie ik 's avonds of in het weekend afspreek. Al ligt afspreken moeilijk. In ons huis hebben we een prachtige tuin waar ik graag zit. In de winter ga ik vroeg slapen. Tussen 18 en 20 uur. In de zomer tussen 21 en 22 uur. Ik slaap tot 7 uur. Soms tot 9 uur. Veel rusten, dat is niet slecht toch?”

De bezoekers denken te veel aan zichzelf?

“Ja. Er wordt te weinig gedeeld. Elke mens mag hier zichzelf zijn, maar dan mag je niet egoïstisch zijn. De meeste bezoekers hier zijn stabiel, behalve degenen die gebruiken. Drinken doe ik niet veel. Ik drink wel eens een aperitiefje en wijn, maar niet hele dagen.”

Televisiekijken doe je niet?

“Sinds mijn echtscheiding heb ik nooit televisie met kabel gehad. Soms een dvd. Nu kijk ik 's morgens naar het nieuws en 's avonds naar Discovery Channel, maar dat is ook altijd hetzelfde. Ik ga bijna niet buiten. Ik wil niet opnieuw worden opgepakt en gecolloqueerd. Ik ben vier jaar geleden in twee jaar tijd zeven keer gecolloqueerd. Voor geluidsoverlast enzo. Mijn huis in Zelzate staat nog altijd te koop. Het is een krotwoning. Ik heb er destijds 75.000 euro voor betaald. Er is een bod van 15.000 euro. Maar geld interesseert me niet. Ik sta onder bewindvoering en ik wil dat zo houden. Een advocaat regelt mijn financiën. Ik heb een heel goede band met zijn assistent.

Ik heb in die drie jaar onder bewindvoering nog nooit iets extra gevraagd.”

Als je terugkijkt op je leven, wat denk je dan?

“Dat ik na mijn echtscheiding een schoon leven heb gehad. Ik zou die ervaringen en levensstijl niet hebben gehad. Daarvoor was het niet echt een leven. Het was leven in functie van. Ik heb zelf niet gekozen voor de echtscheiding. Ik heb twee kinderen. Met mijn dochter heb ik nooit meer contact gehad sinds ze twaalf was. Ze wilde niet. Ik betaalde wel alimentatie tot ze 23 jaar was. Ze eiste dan dat het op haar rekening zou worden gestort. Ik heb dat gedaan en vroeg haar alleen om eens langs te komen. Na een jaar heb ik niets meer gehoord. Ik heb de alimentatie gestopt. Ze heeft me dan via de telefoon een nacht uitgescholden.”

En je zoon?

“Hij is op zijn drie jaar in een instelling voor ADHD-kinderen opgenomen, hoewel dat niet nodig was. Tot zijn negentien jaar heeft hij in een instelling verbleven. Dat is verkeerd gelopen. Hij kwam aanzetten met een meisje van 14. Dat wilde ik niet. Ook daar heb ik geen contact meer mee. Ik heb er me over gezet. Het zijn jonge mensen. Ze hebben het recht om hun weg te gaan.”

Een schoon leven zeg je, maar ook wel met niet te beste ervaringen?

“Natuurlijk niet. Maar als je omkijkt moet je kijken naar de goede momenten en niet naar de negatieve kijken. Ik kijk naar wat goed is geweest. Neen, ik ben geen piekeeraar. Ik ga niet zeggen dat ik gelukkig ben, maar ik ben tevreden.”

NATACHA: “Ik hoop dat ik altijd welkom ben in de Villa”

Natacha (36) komt al sinds 2012 naar Villa Voortman. De Villa is haar veilige haven. Ze draagt een mooi zwart baseball jasje en jeans. “Een vriend geeft me soms kleren die hij meebrengt van kringloopwinkels. Ik ben nogal gek op baseball”, zegt ze lachend. Ze kwam in de Villa terecht door een bezoeker die haar had verteld over die plek. “Na een intakegesprek voor de Villa vond ik een week later werk. Maar ik heb slechts twee maanden gewerkt en daarna kwam ik naar de Villa. Het personeel doet heel veel voor ons, ze gaan tot het uiterste. Het is belangrijk dat ik blijf komen.” Ze vertelt over haar leven en de Villa.

“Ik ben geboren in Haïti en ik werd geadopteerd door een Belgische familie in 1986, toen ik vier was. Toen ik 17 was kreeg ik een droom over Haïti en over de oorlog. Dat heeft me zodanig aangegrepen dat ik helemaal van de kaart was. Ik ging naar het JAC (Jongerenadviescentrum) en kreeg een woning toegewezen. Je mocht er niet drinken en geen jointjes roken. Ik deed dat wel. Na een maand kreeg ik die droom. Ik werd wakker, verdrietig en overstuur, en vroeg om hulp. Ze hebben me naar het ziekenhuis begeleid, waar ik een kalmeerpil kreeg. Ik werd 16 uur later op de afdeling X1 in het Stuyvenbergziekenhuis wakker. De verpleegster vertelde me dat ik was opgenomen.”

Sindsdien kende Natacha een parcours van vele opnames. Ze heeft in veel instellingen verbleven. In Sint-Amandus in Beernem, in Sint-Camillus in Sint-Denijs-Westrem, Sint-

Jan de Deo Fratersplein, Sleidinge, Rustenburg Brugge. “Ik heb veel opnames en collocaties gehad. In februari ben ik verhuisd en sindsdien ben ik niet meer opgenomen.” De laatste keer was zes maanden geleden, Natacha was toen vijf maanden dakloos. “Ik ben dakloos geweest en moest toen wel op straat slapen. Vorig jaar heb ik een messteek gehad in mijn been. Ik woonde toen in Gent. Mijn buurman was onder invloed van allerlei pillen en medicatie. Hij is na een jaar wel vrijgesproken. Dat blijft me achtervolgen.”

Natacha komt nog altijd graag naar de Villa, al mist ze soms de sfeer van de eerste Villa.

“De originele Villa was voor iedereen aangenamer omdat je er zoveel ruimte had. Je zat er niet op elkaars lip. Onze tussenstop in het Begijnhof was een ramp. Daar mochten we geen muziek spelen. Ik weet het, de echte Villa komt nooit meer terug. Dat was een droomplaats. Sommige mensen zijn ook weggebleven.”

“Andere mensen die al vier, vijf jaar komen blijven komen. Er zijn vier, vijf nieuwe bezoekers bijgekomen en daar heb ik wat moeite mee. Omdat je nooit kan inschatten hoe ze zich gaan gedragen. Ik moet toegeven dat ik altijd moeite heb met nieuwe gezichten, stagiairs ook, vroeger tijdens mijn opnames verplegers. Ik wil een vertrouwde omgeving. Als ik iemand niet kan inschatten, dan bewaar ik afstand.”

“Andere bezoekers kunnen je beïnvloeden, je opmonteren, je verdrietig maken, je kwaad maken. Het is niet altijd supergezellig. Ik ben eerlijk. Soms hangt er veel spanning. Dat hangt er ook van af of mensen hebben gebruikt als ze binnenkomen. Zeker, ik kom nog graag. Maar het is ook een

automatisme, al is dat positief. Soms zou ik liever naar een museum gaan of naar de zee. Iets doen met mensen, maar een andere groep. Dat lukt niet. Als je hier al jaren komt durf je niet meer op andere plaatsen te komen”, vertelt Natacha. “Ik woon nu buiten Gent, ben een half jaar geleden verhuisd. Ik woon alleen in Maldegem. Het is een tijdje op de bus zitten. Het is wel ver van de winkels.”

Wat doet ze vooral in de Villa?

“Zingen. Ik heb een keer een schilderij gemaakt, maar iemand heeft het kapot gemaakt. Ik ben het kwijt. Tijdens een opname heb ik een schilderij gemaakt, dat staat bij me thuis. Ik kijk uit naar het muziektheater dat is gepland voor 21 december. Ik verlang al naar de repetities. Ik ga niet zeggen dat al mijn zorgen weg zijn als ik zing, maar een project hebben is voor mij heel belangrijk. Ik ben nu ook ambassadrice bij Enchanté vzw. Maar dat is niet genoeg, die uitdaging, dat is maar één keer per maand. “

Enchanté vzw is een netwerk van Gentse handelaars en burgers die kleine diensten aanbieden aan zij die er nood aan hebben. Van een glas water tot een kop koffie, van een knipbeurt bij de kapper tot een plek om even uit te rusten. Enchanté wil drempels verlagen, sociale muren slopen en van Gent een thuis maken voor iedereen. Daar werkt Natacha aan mee.

Voor de musical heb je al enkele liedjes die je wil zingen gekozen?

“ ‘Un-break my heart’ van Toni Braxton, eentje van ‘Cats’, ‘Fast Car’ van Tracy Chapman. Allemaal triestige liedjes. Ik zing het liefst triestige liedjes. Ik heb het niet voor

happy songs. Er komt een choreografie bij en tekst, ik weet nog niet of ik zelf teksten mag kiezen. Ik maak me wel zorgen over wat er met mijn hond Hannah moet gebeuren tijdens de voorstellingen.”

Wat is het probleem?

“Mijn hond zal tijdens de voorstellingen vaak alleen moeten zitten. Ik ga ze zoveel mogelijk meenemen. Ze is heel zindelijk. Het is al maanden geleden dat ze thuis nog haar behoefte heeft gedaan. Ik ga er vaak mee wandelen. Maar acht uur alleen laten, dat schept een probleem. Hannah is een echte steunpilaar. Ze is vijf jaar. Als ik haar verlies dan weet ik het niet meer. Ik heb die hond geadopteerd en uit het hondenasiel gehaald. Een maand na mijn verhuizing. Dat mocht pas nadat ze gesteriliseerd werd. Ik heb ze gekregen omdat ze zo goed op mij reageerde. Ik maak geregeld lange wandelingen met haar, tot in het Keizerspark, want Hannah moet genoeg stappen. Door die messteek in mijn been kan ik dat niet elke dag doen.”

Hoe voel je je nu?

“De ene dag ben ik ok, de andere dag heel down. Ik heb een bipolaire stoornis en ben manisch-depressief en noem maar op. Ik probeer vaak buiten te komen. Want als ik wakker word voel ik me ellendig. Ik gebruik medicatie, antipsychotica, maar verder niets. Ik ben niet clean, ik heb een bewindvoerster en met mijn 70 euro per week kom ik nadat ik mijn inkopen heb gedaan niet ver. Soms gebruik ik bij vrienden, maar ik ga er niet zelf naar op zoek. Maar als ik gebruik voel ik me schuldig voor mijn hond. Soms ga ik naar het park waar ze jointjes roken en bier zuipen. Soms drink

ik wel eens een pint, als ik depressief ben, maar in het openbaar vind ik het niet leuk. Thuis doe ik het nooit en in het openbaar is het niet gezellig. Dan zit je tussen de clochards.”

Hoe bevalt het leven in de Villa je?

“In de Villa word ik met rust gelaten, op andere plekken ben je soms omringd door verkeerde mensen. Hier weet ik met wie ik te maken heb, buiten de nieuwelingen. Dat ik mijn hond moet vastmaken vind ik wel niet leuk. Sommigen zijn er bang van. Ze gaan proberen er een soort ruimte voor te maken, zodat ze kan rondlopen. Met het dispensarium van de stichting Prins Laurent als buur hier in Vogelenzang is het riskant.”

Wat verwacht je nog van de Villa Voortman?

“Dat ik welkom ben. En dat de Villa nooit sluit, ook niet na incidenten. Dat ze er altijd voor mij zal zijn. Of ik nu graag of niet graag kom, voor mij is het wel een veilige haven. Er zijn al veel incidenten geweest, maar ondanks alles voel ik me hier wel veilig.

De begeleiding is fantastisch. Elke keer als we iemand verliezen, laat dat een diepe indruk na. Ik hoop dat we het jaar goed kunnen eindigen. Die messteek blijft me wel achtervolgen. Sindsdien leef ik in angst en ik ben zeer onzeker over mijn toekomst. Zal ik er nog zijn? Daar kan de Villa niets aan doen.”

Karel Van Keymeulen

4 YOU

LILLE
27 100

ESTELLE
MAKKEE

BXL
1190
PIOLSKA

LEAMS
DIMI
S. LOEFFEZ

HANS
I FYOU
4 LIFE

INMO CHARIX
BIXT
1190

TURKUM DIVENE
HUSE YIN

150F

PROCUREUR

RECHTER
NAR

RECHTER
KABOUTER

RECHTER
<LOWN

HET HOF VAN DE NAR

De Olenzi (Heimans/Wolters) 15-07-2012
en het CBT1-team / Minus Wandeling
9000 Jent.

Geachte Norzitter,

Oke mis mijn vader, en ik
mis mijn O zo nodige goede gevoel
voor humor.

Mijn vader was altijd zo goed om
de heidelijk knuistige velen te belachen
vanuit een grappige en zout gekleurde
wil.

Soms betrap ik er mijzelf op dat ik
te kampen heb met de heidelijk
zoem van humor en de beweging
vanom alles als (het leven) als een
in kite; schrijvende en meedogenloze
afdeling te beschrijven.

Oke mis mijne pa, vertakkeltijk!

Oke komt het, hoe is het toch in

hemelsnaam mogelijk dat hi,
na bitter weinig opvolging en op
te vinden is?

Maar zijn en blijven jullie met
jullie integratieplan.
Wetel, jullie met dit eigenlijk

met latekent?

Maar zijn alle mensen die hier nu
d'ordak duidelijk zitten, en
zo enkel de posten kunnen raken
op straat te gaan betogen in naam
van de integratie?

Maar zijn de nu?
Alleen zijn in slaap gevallen?

Oke je heb ook daveit of heert
vonden mijn 'beste' paar en heb
het niet om iets in jullie geval
stippen een 'grote mijts' dat noch
ziet de het te halen en doordat
het feest te doen starten.

Lieve heer norzitter,

„Oke wil winnen, dus laat het

- feest (je)? maar beginnen!
- poelletje?

Met vriendelijke
groet,

(Kunnen jullie mij financieel helpen
bij het aanbrengen van alle CD's
van de actie 'Braga' met de
instudering van papa!!
Het moet ook papa!!
(=> maatschappelijke bijdrage...)

2019
Jean-Pierre
BELGIKA

Mijn FAMILIE

MAAKTE VAN MIJN JEUGDJAREN EEN HEL'

'Kinderen die mishandeld of misbruikt werden, weten gewoon niet waar zij moeten aankloppen'

'JONGE SLACHTOFFERTJES BLIJVEN IN DE KOU STAAN'

'DAT SEKSUELE MISBRUIK BLIJFT ME PARTEN

Sinds kort loopt er op radio en tv een reclamespotje onder de titel 'Een Titanic vol kinderen'. Daarmee wil de Bond zonder Naam de aandacht vestigen op een prangend probleem: kindermishandeling. 'In ons land wordt naar schatting één kind op tien het slachtoffer van mishandeling', zegt de woordvoester van Bond zonder Naam. 'Met deze campagne willen wij onze onmacht uiten. Want ondanks talrijke beloften van politici na het uitbreken van de zaak-Dutroux, wordt aan de problematiek nog altijd niets gedaan. Het duurt nog altijd veel te lang voordat kinderen die het slachtoffer zijn van mishandeling professionele hulp krijgen.'

'IK HEB GELEERD

'WIE DE GEVANGENIS VERLAAT, BLIJFT VAAK 'GEVANGEN' IN ARMOEDE EN UITSLUITING'

'OOK GEDETINEERDEN EN OPNIEUW EEN GEVANGENE'

DAT IS HEEL MIJN LEVEN AL ZO.

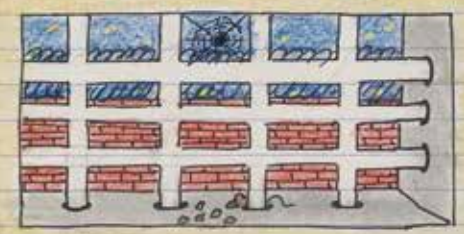
zo zijn de psychiaters

MATTHEUS 5:14.

JOHANNES 13:13.

PSALM 89:3.

cois
31.12.08

When they lock you up
Against your will
In a mental hospital
Your first priority is getting out
By persuading the Psychs you've
recovered
So you act as normal as you can
When staff and other patients are
around
And the craziness withdraws to
solitude
Back behind the wall of shame
Waiting to burst out again
On release from hospital
When the pressure of the system
Which limits the madness to secrets
Is taken off

How do I persuade the Psychs
That my whole delusional world
And state have completely disappea-
red
That I am not still hiding it away
That I really am cured
This time

30 August 2016
Pete

We're a lot less different from you lot
Than you lot like to think
You keep your distance easily
Because of the stigma stink

There being a large pinch of disgust
At these signs of what has passed
You lot think it's who we are
Less a sickness, more a caste

It is totally out of fashion
To play the victim role
But this leads to the real victims
Being left out in the cold

21 November 2017
Pete

Interneden

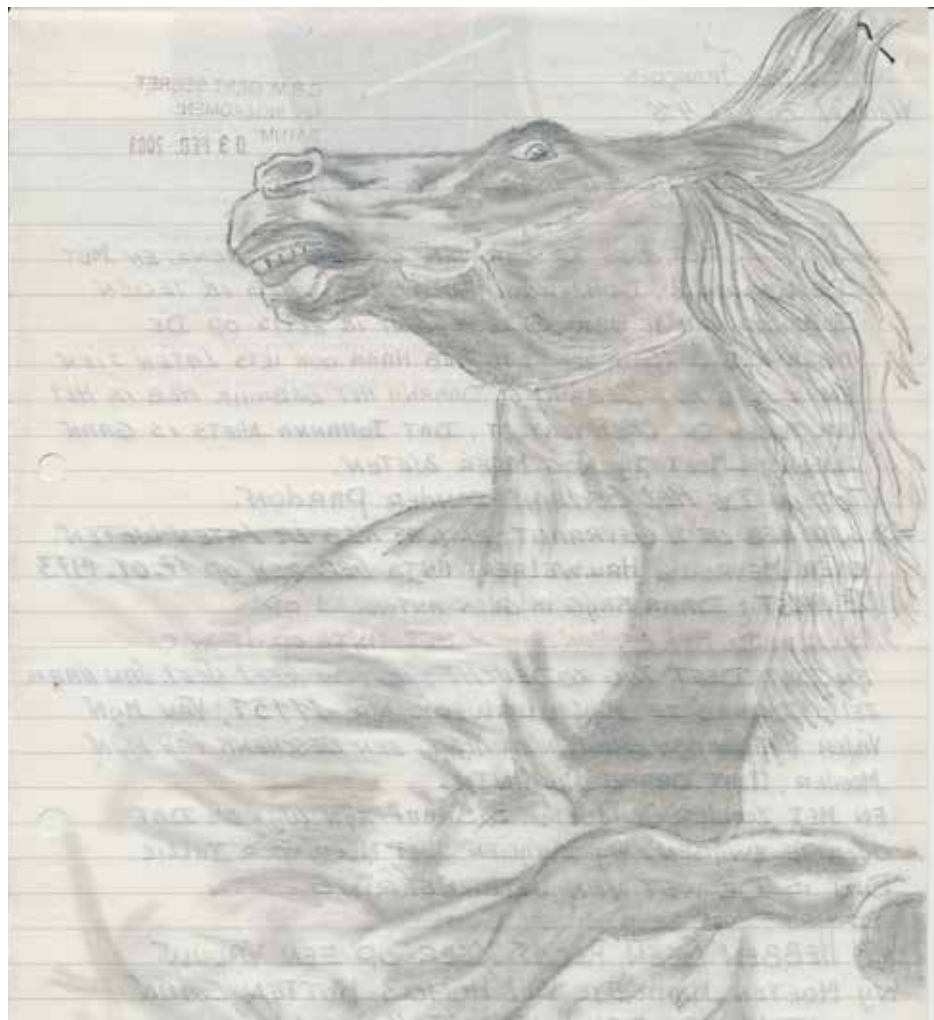
Hier ga je dan mens
Onze ogen lenen u de grens
Dat zal uitmaken
Je wel nog geschikt bent
Zelf uit de knoop te geraken
Hier ga dan mens
Geeft je zin nog genoeg waarde
Voor een plekje bij ons op aarde
Of is de reden even wat verloren
geraakt
In de menigte van zei die vooruit-
streven
Hier sta je dan mens
Je zal het nu maar achter gesloten
deuren moeten leren
Met enkel één gang, hier steeds naar
beneden
Status interneren

Thierry

Als de zon weer even knippert

Als ik er maar aan denk
Dan weet ik niet of ik neem of
schenk
Als ik het maar voel, komen de vra-
gen er zonder rede, zonder doel
Tintelende voeten, die steeds zoeken
Lopen om niet te vallen
Stilte besluipt mij en leiden mij naar
eindeloze donkere hallen
Verf alles wit
Neem me maar als ik even zit
Ik kap er mee
Kga weer zeilen op zee
Altijd blijven vasthouden of opnieuw
verkennen heeft geen zin
Verstrengeld in het web van de
zwarte spin
Iedereen uit de weg
Begrijp wanneer ik zeg
Ik heb genoeg
Morgen?
Morgenvroeg?!
Als de zon dan weer even knippert
Zijn al mijn atomen en dromen
Toch weer versnipperd.

Thierry

P.S

Panrdje rijden ; dat kneet heel veel ; maar wat kom er uit
mijn broek.

DE ARABISE WERELT ZEKER

WAT IS NU HET NIEUWS OP DE T.V. ??????????

ik BENT ALS KIND SEXUEEL
MISBRUIK DAT IK VYF JAAR
OUWD; EN VOOR MYN ZES JAAR
IN COMA GESLAGEN DOOR MYN
OUSTE ZUS MARIA
EN CAROLINA STOND DAAR BY: EN ZE
VERDEDIGT MARIA, MET HAAR LEUGEN

ZO WORT IK NOOIT NIET
GELDOFT

ZO HEB JY OOK DIE JOB VAN
DE KONNIG ALBERT
GEKREGEN

- LA RUEE HUMAINE -

OP EEN DAG WERD IK INEENS *een ontstoken teen*

Voorbeelden ter inspiratie:

- iemand die ik zou willen zijn
- iemand die ik zou willen spelen
- een betere versie van mezelf
- een mislukte versie van mezelf
- een totaal andere versie van mezelf
- een film personage
- een dier
-

OP EEN DAG WERD IK INEENS

Vul in:

EEN ONTSTOKEN TEEN

Nu zie ik er zo uit:

*ROOD, GLIMMEND
EN GEZWOLLEN*

Eigenschappen:

*GESPANNEN, ETTERIG,
LASTIG, ONGEWENST*

Dromen/wensen:

IK WIL MIJN RIJBEWIJS

Angsten/zorgen:

*IK HOOP DAT ZE
SANDALEN DRAAGT*

Typische dag in mijn leven:

ZWETERIG, PIJN

DRIEBLAZEN GEVOEL

Mijn verleden:

IK WAS EEN GEWONE TEEN

Mijn toekomst:

ONTBLAST, HOPELIJK

DIRECTEUR.
✂

EEN GEVANGENISDIRECTEUR ZEGT
DREIGEND TEGEN DE GEVANGENEN:
IK BEN BESTOLEN, ALS IK DE
DA DER VIND, VLIEGT HIJ ER OP
STAANDE VOET UIT

Sinds OBRA|BAKEN zijn er al heel wat deuren opengegaan

Benny (36) werd in 2003 veroordeeld tot tien jaar correctionele straf en daar bovenop 20 jaar tbs. Toch zit hij nog altijd in de gevangenis. Zijn zoveelste. Drie jaar geleden kwam aan het licht dat hij een mentale beperking had. Via OBRA|BAKEN krijgt hij sindsdien een intensieve begeleiding en misschien, eindelijk waar hij al die jaren recht op had: woonondersteuning.*

“Het graf van mijn pépé gaan bezoeken”, antwoordt hij onmiddellijk op de vraag wat hij zou gaan doen indien hij morgen vrijkwam. “En een goede biefstuk friet eten. Want het eten in de gevangenis is niet slecht, maar met 3,5 euro per persoon per dag kun je in de grootkeuken niet toveren, hé.”

Benny was beenhouwer op leercontract. “Dat mis ik wel, die beenhouwerij. In de winkel staan deed ik niet graag; die papertjes om in te pakken vlogen altijd uit mijn hand. Ik werkte liever vanachter, bij den baas. Uitbenen, charcuterie maken, préparé ...”

* Ter beschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank ofte internering

Drie jaar geleden kreeg Benny een wekelijkse begeleider van OBRA|BAKEN. Hij mocht toen voor het eerst (na 12 jaar) een stapje in de wereld zetten onder begeleiding. “Ik wandelde op het voetpad, in de straat, alsof ik nooit had binnen gezeten. Dat verbaasde mij wel een beetje, dat mij dat zo goed afging. Maar wat was het druk geworden op straat! En al die mensen met die telefoons aan hun oren! En die euro’s, die had ik ook nog nooit gezien. Ik dacht dat ze mij in de gevangenis Monopolygeld hadden meegegeven. Wat wilt ge, als ge zo lang hebt binnen gezeten ...”

Het is ook dankzij OBRA|BAKEN dat hij al drie keer een UV heeft gekregen, een uitgangsvergunning. Hij gaat dan met zijn begeleider een dagje naar zijn zus. “Mijn laatste UV is geweigerd. Waarom juist, weet ik niet precies. Ge weet dat eigenlijk nooit. Als ze een UV weigeren, kruisen ze meestal het vakje ‘kans op recidive’ aan. Of ‘mogelijkheid dat hij het slachtoffer gaat opzoeken’. Ze doen dat bij iedereen zo.”

Hij heeft wel het gevoel dat er aan zijn situatie iets wordt gedaan, sinds hij begeleid wordt bij OBRA|BAKEN. Dat ze ‘straffer op zoek’ zijn naar een instelling voor hem. “Ik kom misschien in aanmerking voor Limes, een woonondersteuning in Sint-Truiden. Maar de mevrouw die dat moet beslis-

sen, is in bevallingsverlof tot december. Dus moet ik wachten tot ze terugkomt. Blijkbaar is zij de enige die dat kan beslissen. Die onzekerheid is ondraaglijk. Ik weet niet wat ze met mij van plan zijn of hoe mijn volgende jaren er gaan uitzien. Ik ben volledig afhankelijk van anderen. Als ik een aanvraag indien voor begeleid wonen en ze weigeren dat, wat kan ik dan doen? Ze hebben mij al veel geholpen, maar langs de andere kant weet ik nooit waar ik aan toe ben.”

Benny kijkt berustend wanneer hij zijn weervaren vertelt. Met duidelijk een periode voor een periode na OBRA|BAKEN. “In 2007 had ik vier jaar gezeten. Dat was mijn VI-datum (voorlopige invrijheidsstelling) en vanaf dan mocht ik in principe naar een instelling. Ze hebben tien jaar gezocht, maar geen gevonden. Met OBRA|BAKEN is het gelukt. Alleen is het nu nog wachten op toestemming. Destijds wist ik niet wat dat betekende: tbs, maar ik dacht: “De rechters hebben daarvoor gestudeerd, die zullen dat wel weten, zeker?” Het heeft jaren geduurd voor ze mij dat bij de psychosociale dienst hebben uitgelegd.”

In de Nieuwe Wandeling is Benny al bijna drie jaar fatik (gedetineerde die cipers bijstaat): “Ik poets de gangen en breng het eten rond. Daardoor heb ik een cel voor mij alleen, in de annex van de gevangenis. Het is een plezante job waarmee ik 0,75 euro per uur verdien. De tv op mijn kamer, daar betaal ik 19 euro per maand voor.” Benny maakt sinds een jaar ook deel uit van de Ontgrendeld-ploeg die op vrijdag in het justitiepaleis klusjes komt opknappen.

“Toen ze mij in de gevangenis toestemming gaven om deel te nemen aan dit werkproject, kon ik mijn oren bijna niet geloven. Ik was heel content, want ik had van dat project al heel veel goede dingen gehoord.” Drie vrijdagen in de maand komt zijn begeleider hem ’s ochtends ophalen in de gevangenis en gaan ze samen naar het justitiepaleis. Eerst een gezamenlijk kopje koffie met de rest van de ploeg tot Sonja, de coördinator van de poetsdienst bij het hof van beroep, hen komt vertellen wat er die dag te doen staat.

“Dan verdelen we het werk: wie doet er het onkruid, wie poetst er de gang, wie begint aan het sleurwerk ... We zijn een goede groep, we zorgen voor elkaar. En onze begeleiders werken ook mee. Dat zijn geen bazen die achter hun bureau blijven zitten. In het justitiepaleis zijn ze heel vriendelijk. Ze leggen ons in de watten. Met Kerstmis en nieuwjaar kregen we boterkoeken.”

“Ik kom heel graag, maar na de drukte van een werkdag, of als ik op bezoek ben geweest naar mijn zus, ben ik toch blij als ik ’s avonds weer in mijn celle zit. Ik eet, neem een douche, babbel wat met de anderen, kijk tv, schrijf ... Ik poets mijn cel elke dag, ik kan niet tegen vuil. Ge moet eens komen met de opendeurday: het ligt daar allemaal heel proper in de Nieuwe Wandeling.”

“Ik hoop echt dat het gaat lukken met Limes, want de gevangenis, dat is een harde wereld. Ik ga heel goed mijn best doen. Want al die mensen die nu hun tijd in mij steken, die wil ik echt niet teleurstellen.”

Annemie Morbee

1

INTERNEERING.

C.B.M. GENT SECRET.
NR. INGEKOMEN:
DATUM: 09.02.2001

WAT IS EEN INTERNEERING?

WAAROM LAG DE KONING?

WELKE MENSEN ZIJN ER ZOT?

WAAROM ZIJN DE MENSEN INTERNEERING?

VRAAG DAT EENS AAN DE KONING

WAAROM? ALS JIJ DAT MAG EEN PINT

DRINKEN; WAAROM MAG JIJ HET NIET DOEN.

VOOR WIE WERK DE MENSEN? EN VOOR WAT?

WAAROM ZIJN DE MENSEN PENSONEERD?

WAAROM ZIJN MENSEN GEHANDICAPT?

HOE KOM DAT GEHANDICAPT IN DE

GEVANGENIS ZITTELEN? EN DIE MENSEN

MOETEN WERKEN ANDERST HEB JE GEEN

GELD. GEEN GELD IS GEEN ETEN; HOELANG

Blijf Het nog Duuren; Dat GEHANDICAPT IN

DE GEVANGENIS Blijven Komen. wie is DE

DADER VAN Die mensen; en Die worden

niet Gestraft. ALLES MAG. DAAROM LACH

DE KONING? Vraag Hem Dat eens.

HOEVEEL KEER MOET JE DAT Blijven

Vragen

HEB JIJ DAT GEZIEN WAAROM DAT EEN

MENS GEHANDICAPT IS? JIJ WEET DAT WEL

WAT JIJ VERTELT, DAN WEET IK DAT OOK.

EN DAT WORDT OP PAPIER GEZET, ZO DAT

EEN ANDER HET LEES; JIJ BENT GEVAARLIJK

VOOR DE MAATSCHAPPIJ; WAAROM MOET DE

MENSEN BOETENS BETALLEN? EN DE

KONING NIET, wie is er Dat zot.

DE DADER LOOPT NOG Vrij Rond; Dat MAG

Die EEN MENS tot GEHANDICAPT IS GESLAGEN
Die mensen HEBBE Geen Rechten meer.
Dat GEHANDICAPTE IN DE GEVANGENIS ZITTELEN
OMDAT JE EEN WEESE KIND BENT
WAAROM TOEG.

WAT IK MAG DOEN, MOOG JIJ NIET
DOEN. Dat ZEG DE KONING
DAN MOET JE EENS ZEGEN WAT AIDS IS?
EN WELKE DOKTER HEEF DAT UITGEVONDEN
DE VREEMDELINGEN NATUURLIJK.
JIJ MOOG KINDEREN HEBBE; MAAR JIJ NIET.
Vrij in veiligheid. GEBRUIK EEN KONDOOM
ZO KOMEN ER KINDER TEGEN AIDS. JOEPIE
HOEVEEL CONDOOMS Blijf JE MAAR GEBUIKEN
ZEG DE KONING. Hij HEEF ER PLEZIER MEE.
Dat is zijn LEVEN PLEZIER MAKEN EN NIET
WERKEN

VAN WAT MAKEN DE MENSEN MISBRUIK
ALS JE VEEL GELD HEB

WAT HEB JIJ EENS MISBRUIKT
VERTEL DAT EENS AAN EEN INTERNEERDE?

DAARVOOR LACH DE KONING.

DAN WEET, JE. wie ER ZOT IS.

wij LEVEN VOOR NIETS

ALS JE HET VRAAG ZAL IK JOU HET GEVEN

ZEG DE KONING

wie is Dan & W. God

zoek Die eens

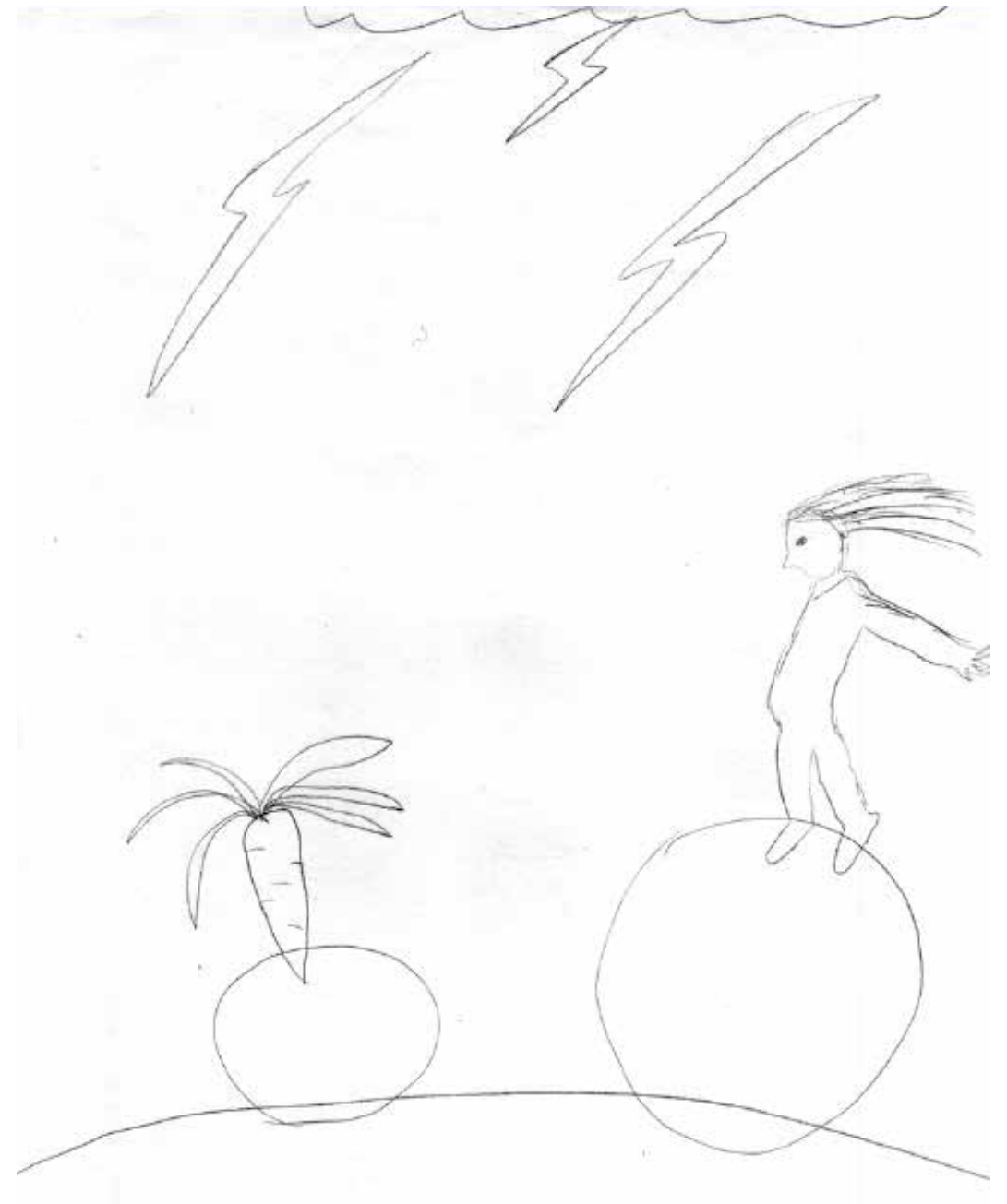
DANK U

JK

De stad is snel
en jaagt mij op.
Ik ben één van de vele stipjes
in haar rimpels.
Ik ga met haar mee.
De stad groeit en krimpt
roept en sust.
Soms is ze heel dicht bij me, voelt ze alsof ze de mijne is,
soms helemaal niet.
Ze is een moeder, een vriendin, een mentor en een vijand.

De stad is snel,
soms veranderen we samen,
meestal niet.

OBRA

Ik ga al een lange tijd mee met OBRA. In het begin was dat vooral schilderen in het ziele kruis en maar de werkplek in Evergem. Daar deden we in de tuin werken, stoeien en kasten afschuren en roken. We gaan nu al een lange tijd maar het gerechtgebouw om daar karweiën op te knappen zoals doosjes rekken en sorteren, rekken afbreken en verhuizen en dan weer in elkaar steken. Lokalen schilderen, gangen kussen, de parking onderhouden. We doen verschillende karweiën en afwisselend. Dat is juist plezierig. die men zien ons niet als gewaagden maar als gewone werkholk die daar kom helpen. Eén maal per maand gaan we naar de , daar is het meest in de tuin werken. om kruis weg doen, de mesthoop los maken en op een andere plek slaan weer de mesthoop omhoog doen. We hebben ook de paaltjes voor de auto's in de grond gestoken. Nu is de naam veranderd naar OBRA, bakken. We hebben gelukkig goede begeleiders die ons soms nog dingen bij leren en daarom heb ik al een schoon parcours kunnen afleggen bij OBRA, bakken.

Dag leden van vzw obra

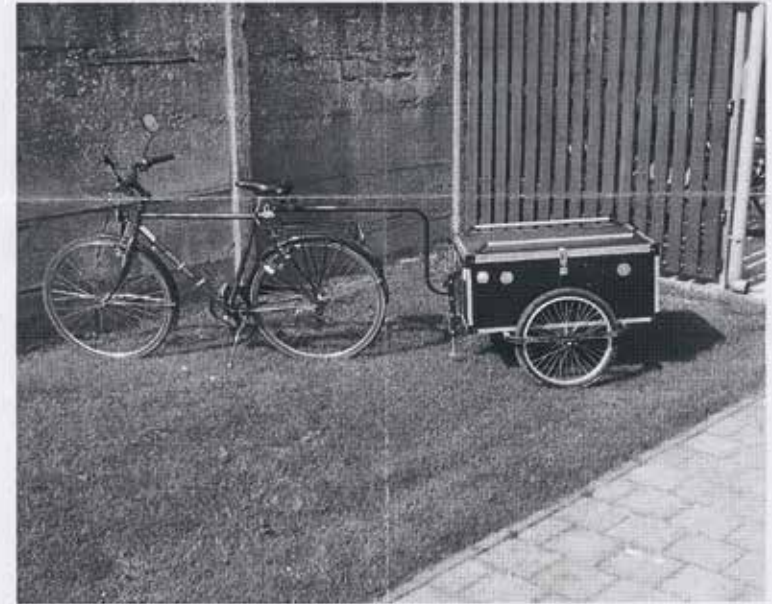
hier nog eens nieuws van mij ik weet dat het al lang geleden is dat ik iets van mij heb laten horen.

Met mij is alles oke en dat heb ik te danken aan mijn begeleiding van hier maar dankzij mijn

begeleiding heb ik al heel wat van mijn dromen kunnen waarmaken en ik ben hen dankbaar

daarvoor en hoe is het met jullie ik moet zeggen dat ik vaak aan vzw obra denk als ik het

moelijk heb aan de raad die jullie mij mee gegeven hebben en hier heb 1 foto van mijn fiets kar waar ik het al eens over had maar al jullie eens tijd hebben schrijven jullie dan eens terug aub met heel veel groetjes van

Niets bleef over van het oude
Niets is wat het zijn moet.
Niets is minder dan iets
Niets blijft een interessant onderwerp!

Redactie

Annemie Morbee
Cathrina Van den Abeele
Dirk Bryssinck
Dirk Pauwels
Fien Sabbe
Gerti Van Iseghem
Henri Heimans
Ilse Selhorst
Leen Bollaert
Mieke Versyp
Riet Konings
Wim Haeck

Grafisch ontwerp

Patricia Rau

Druk

Jobert

Z/W beelden

Lieven Bossuyt

Bestellen boek

mailen naar :
lieven.bossuyt@icloud.com

WWW.STRAF.LIFE

Zaterdag 22 september 2018 in het oude justitiepaleis te Gent: * **straffe kinderen** * Tine Vandenbussche Jan Vandenmeulebroeke * **straffe muziek** * Ad Cominotto, Agata Donelli, Ageng Gong, Anne Niepold, Barbara Vlamincq, Bart Dieleman, Bruno De Neckere, Daan Van de Walle, Dick Van der Harst, Ellen Wils, Gwen Crecens, Isabelle Eisenstein, Ketuk, Kinderkoor Destemband, Koninklijke Gentse Politieharmonie, Lieven Tavernier, Oonagh Haines, Peter Vermeersch, Pieter Jan De Smet, The Boat Band, Toko Tokka Lions & Co, Tristan Driessens, Wim Claeys * **straf podium** * Anne dupon, Dounia Mahammed, De Troostwinkel, Ineke Nijssen, Juici Dune, Julie Cafmeyer, Mathilde Strijdont, Merel de Vilder Robier, Rein Decoodt, Sascha Bornkamp, Simone Milsdochter, Tom Vermeir * **straffe beeldende kunst en fotografie** * Albrecht Heeffter, Annouk Thys, Ben Benaouisse, Ben Kockelkoren, Charel Pycke, De Troostwinkel, Dirk Zoete, Fred De Brock, Geert Van Oorlé, Hedwig Brouckaert, Heidi Loeckx, Ilse Joliet, Ilse Selhorst, Johan Pycke, Leo De Bock, Phile Deprez, Pieter Chanterie, Reinout Hiel, Robin Vermeersch, Sarah Westphal, Sofie Muller, Stéphanie Leblon, Thomas Willemen * **straffe pleidooien** * Bruno Van Obbergen, Fien Sabbe, Fikry El Azzouzi, Ignaas Devisch, Inge Schilperoord, Joris Hessels, Mira Bryssinck, Natalie Aernoudts, Peter De Graef, Petra De Sutter, Saskia Van Nieuwenhove, Timo Sterckx, Walter Van Steenbrugge, Youstra Benquif * **straffe stukken** * SMAK, MIAT, MSK, STAM, Design museum, Historische Huizen, Universiteitsmuseum, Museum Dr. Guislain, Huis van Aljijn * **straffe poëzie** * Charles Ducal, Els Moors, Guy Van Waas, Joke Schreurs, Laurence Vielle, Pete Tomilson, Vincent Glasmacher * **straffe mensen** * Kunstenaars uit FPC Gent en Villa Voortman * **straf geluid** * Radio Begijnenstraat * **straffe parking** * cirQ, Leendert van Accoleyen * **straffe organisatie** * Dirk Pauwels – *theatermaker/theaterproducent*, Dirk Bryssinck – psycholoog – bezieler Villa Voortman, Wim Haeck – coördinator Villa Voortman, Leo Verlinden – productieleider, Karel Van Hooren – scenograaf – architect, Ilse Selhorst – beeldend kunstenaar, Riet Konings – directeur Obra/Baken vzw, Martin Vanden Henden – bestuurder Obra/Baken vzw, Roger De Croock – voorzitter van vrienden van Villa Voortman vzw, Leen Bollaert – coördinator forensische werking Obra/Baken vzw, Henri Heimans – eremagistraat bij het hof van beroep Gent, Nelle Van Damme, Stephan De Vijlder – medewerker toezicht en beheer – safety expert, Sandra Demeyere – kabinetsecretaris, Gerti Van Iseghem – coördinator STRAFI, Mieke Versyp – auteur dramaturg, Cathrina Van den Abeele – hoofdgriffier hof van beroep Gent, Lieven Bossuyt – professioneel creatief amateur * **straffe vrijwilligers** * meer dan 100 mensen hielpen mee om STRAFI! op de dag zelf vlot te laten verlopen